NOČNÍ RECEPČNÍ

JOHN le CARRÉ

mladá fronta

NOČNÍ RECEPČNÍ

NOČNÍ RECEPČNÍ

JOHN le CARRÉ

mladá fronta

Přeložila Veronika Volhejnová

THE NIGHT MANAGER

Copyright © 1993 by David Cornwell
Translation © Veronika Volhejnová, 1995, 2017
Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo referátů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Cover photo © 2015 AMC Network Entertainment LLC. All Rights Reserved.
© 2015 The Night Manager Limited. All Rights Reserved.

ISBN 978-80-204-4694-7 (pdf)

Poděkování

S vděčností oceňuji pomoc, kterou mi poskytli Jeff Leen z *Miami Herald*, Rudy Maxa, Robbyn Swanová, Jim Webster z Webster Associates, Edward Nowell z Nowell Antiques, Billy Coy z Enronu, Abby Redheadová z ABS, Roger a Anne Harrisovi z Harris's Restaurant v Penzance, Billy Chappie ze St. Buryan i přátelské duše z amerického Zvláštního protidrogového oddělení a z amerického ministerstva financí, které zde z pochopitelných důvodů nemohu uvést jménem. Nebylo by také vhodné jmenovat obchodníky se zbraněmi, kteří mi otevřeli své dveře – na rozdíl od těch, kteří utíkali kilometr daleko, jen mě slyšeli přijíždět –, nebo bývalého britského vojáka v Irsku, který mi dovolil vyplenit jeho paměť. Ředitelství jistého velkého hotelu v Curychu, věrno svým tradicím, trpělivě snášelo slabosti dávného hosta. Scott Griffin mě provázel v Kanadě, Peter Dorman a jeho kolegové v Chicago House v Luxoru mi prokázali mimořádnou laskavost a otevřeli mi oči pro nádheru starého Egypta. Frank Wisner mi ukázal takovou Káhiru, na kterou nikdy nezapomenu. Mnushinovi mi půjčili svůj kousek ráje, Kevin Buckley mi ukazoval správný směr, Dick Koster mi dal klíče k Fabergé, Gerasimos Kanelopulos mě rozmazloval ve svém knihkupectví, Luéz Martinez mi věnoval drahocenný kus kouzla Panamy. Jorge Ritter mi ukázal Colon a ještě mnoho jiného, Barbara Deshotelsová mě vodila po Curaçau. Jestli jsem nedokázal dost využít jejich pohostinnosti a moudrých slov, chyba je ve mně, ne v nich. Ze všech těch lidí, kteří mě cestou povzbuzovali a pomáhali, jsou John Calley a Sandy Leanová skoro příliš blízcí, než abych jim mohl poděkovat, ale bez nich by *Iron Pasha* možná nikdy nevyplul.

1.

Jednoho zasněženého večera roku 1991 opustil Jonathan Pine, anglický noční recepční hotelu Meister Palace v Curychu, svou kancelář za recepcí a zmítán nikdy dříve nepoznanými pocity zaujal postavení v hotelové hale, aby přivítal vzácného pozdního hosta. Právě začala válka v Zálivu. Celý den vyvolávaly zprávy o spojeneckém bombardování, diskrétně předávané úředníky, zděšení na curyšské burze. Hotelové rezervace, které byly každý rok špatné, klesly na kritickou úroveň. Švýcarsko bylo zase jednou ve stavu obležení.

Ale Meister Palace dokázal té výzvě čelit. Meister, jak mu láskyplně říkali taxikáři a stálí hosté, vládl celému Curychu – fyzicky i tradičně – jako rozvážná edwardiánská teta, usazená na vlastním vršku a shlížející na pošetile hektický městský život. Čím víc se toho měnilo v údolí, tím víc zůstával Meister sám sebou, neochvějný ve své úrovni, jako bašta civilizovaného stylu ve světě, který se zjevně pevně rozhodl jít k čertu.

Jonathan zaujal výhodnou pozici v malém výklenku mezi dvěma elegantními hotelovými výkladními skříněmi, které vystavovaly dámskou módu. Adele z Bahnhofstrasse nabízela sobolí šálu na figuríně, která měla jinak na sobě jen zlaté bikinkové kalhotky a korálové náušnice, cenu na požádání sdělí recepce. Pokřik proti používání zvířecích kožešin se sice tou dobou ozýval v Curychu stejně hlasitě jako v jiných západních městech, ale Meister Palace mu nevěnoval nejmenší pozornost. Druhá výloha – od Cézara, rovněž Bahnhofstrasse – se podbízela spíše arabskému vkusu umně naaranžovanou skupinou bohatě vyšívaných rób,

turbanů pošitých diamanty a luxusních náramkových hodinek s drahokamy, šedesát tisíc franků za kus. Jonathan, z obou stran chráněn těmito kapličkami luxusu, mohl pozorně sledovat otáčivé dveře.

Byl to muž pevný, ale opatrný, s neustálým omluvným, obranným úsměvem. Dokonce i to, že je Angličan, pečlivě tajil. Byl hbitý a v nejlepších letech. Námořník by ho mohl považovat za kolegu podle záměrné úspornosti pohybů, podle toho, jak opatrně kladl nohy, jednu ruku neustále připravenou zachytit se. Krátké vlnité vlasy, mohutné čelo zápasníka. Oči měl překvapivě bledé. Čekali byste u něj něco vyzývavějšího, tmavšího, chmurnějšího.

A toto mírné chování spolu s tělem rváče vytvářelo znepokojující napětí. Nikdo, kdo bydlel v hotelu, si ho s nikým nespletl: ani s Herr Stripplim, bělovlasým hlavním recepčním, ani s některým z těch vybraných mladých Němců Herr Meistera, kteří procházeli hotelem jako bohové na cestě k hvězdné slávě, jež na ně čekala někde jinde. Jako hoteliér byl Jonathan dokonalý. Člověk neuvažoval o tom, kdo byli jeho rodiče nebo jestli poslouchá hudbu či zda má ženu a děti nebo psa. Sledoval dveře upřeným pohledem strážného. V knoflíkové dírce měl karafiát. V noci ho vždycky nosil.

Sněžilo i na tuhle roční dobu hrozně. Po osvětleném nádvoří se hnaly velké vločky v celých vlnách. Hoteloví zřízenci, zburcovaní v očekávání velké a důležité skupiny hostů, dychtivě vyhlíželi do bouře. Tohle Roper nedokáže, myslel si Jonathan. I jestli dovolili jeho letadlu vzlétnout, v tomhle počasí přece nemohlo přistát. Herr Kaspar se musel splést.

Ale Herr Kaspar, hlavní hotelový vrátný, nikdy v životě nic nespletl. Když on zašeptal „Jedou sem hosté“ do sluchátka hotelového telefonu, mohl pouze nenapravitelný optimista doufat, že zákazníkovo letadlo bylo nuceno přistát někde jinde. Kromě toho, proč by se Herr Kaspar v tuhle hodinu osobně obtěžoval do

své lóže, kdyby nešlo o bohatého a štědrého hosta? Frau Loringová Jonathanovi důvěrně sdělila, že bývaly doby, kdy by Herr Kaspar zmrzačil člověka za dva franky a uškrtil za pět. Ale stáří člověka mění. Dnes ho jen ty nejbohatší úlovky dokázaly odvábit od lákadel večerní televize.

Hrozně mě to mrzí, pane Ropere, ale hotel je plně obsazen, přeříkával si Jonathan v poslední zoufalé snaze odvrátit neodvratné. *Herr Meister je naprosto zoufalý. Zastupující úřednice udělala neodpustitelnou chybu. Ovšem podařilo se nám zajistit pro vás pokoje v Baur au Lac, a tak dále.* Ale ta toužebná myšlenka byla od samého začátku odsouzena k nezdaru. Ani jediný velký hotel v celé Evropě se toho večera nemohl pochlubit víc než padesáti hosty. Nejbohatší lidé na světě se hrdinně zuby nehty drželi pevné země, s jedinou výjimkou: tou byl Richard Onslow Roper, obchodník z Nassau na Bahamách.

Jonathan napjal svaly na pažích a instinktivně zapéroval v kolenou, jako by se chystal na boj. Na nádvoří vjelo auto, podle kapoty mercedes. Paprsky světlometů nebylo pro vířící vločky skoro vidět. Všiml si, jak Herr Kaspar zvedl svou senátorskou hlavu a na napomádované pěšince se mu zalesklo světlo svíce. Ale auto zaparkovalo na druhé straně nádvoří. Taxík, obyčejný městský taxík. Hlava Herr Kaspara, zářící teď akrylovým světlem, se zase sklonila a on se znovu zabral do studia závěrečných cen na burze. Jonathan, kterému se ulevilo, si dovolil slabý vědoucí úsměv. Paruka, ta nesmrtelná paruka: koruna Herr Kaspara v ceně sto čtyřiceti tisíc franků, chlouba každého klasického vrátného ve Švýcarsku. Tellovská paruka Herr Kaspara, jak ji jednou nazvala Frau Loringová; paruka, která si dovolila vzbouřit se proti despotické milionářce Madame Archettiové.

Jonathan si znova vzpomínal – snad proto, aby soustředil své myšlenky, které se rozbíhaly do tolika různých směrů, či snad proto, že ten příběh měl nějakou skrytou souvislost s jeho

nesnázemi –, jak přesně mu ho vyprávěla hlavní hospodyně Frau Loringová, když mu ve svém podkroví připravovala sýrové fondue. Frau Loringové bylo pětasedmdesát a pocházela z Hamburku. Byla chůvou Herr Meistera a také, jak pravila fáma, milenkou jeho otce. A byla strážkyní té legendy o paruce, jejím živoucím svědkem.

„Madame Archettiová byla tou dobou nejbohatší žena v Evropě, mladý pane Jonathane," prohlásila Frau Loringová takovým tónem, jako by byla spala i s Jonathanovým otcem. „Každý hotel na světě ji chtěl ulovit. Ale Meister měla nejradši, dokud Kaspar neuspořádal ten výstup. Potom, no, ještě sem jezdila, ale jen proto, aby ji tu viděli."

Madame Archettiová zdědila obrovské bohatství Archettiových supermarketů, vysvětlila Frau Loringová. Utrácela úroky ze svého podílu. A když jí bylo padesát a něco, ráda jezdila z jednoho velkého evropského hotelu do druhého v otevřeném anglickém sportovním autě, za sebou dodávku, ve které jel její personál a její šatník. Znala jménem každého vrátného a každého vrchního od Four Seasons v Hamburku přes Ciprianiho v Benátkách až po Villa d'Este na jezeře Como. Doporučovala jim diety a bylinkové léčby a vykládala jim horoskopy. A dávala jim takové spropitné, že si to ani představit neumíte, tedy pokud se jí zamlouvali.

A právě Herr Kaspar se jí zamlouval vrchovatou měrou, říkala Frau Loringová. Vyjadřovala mu své sympatie dvaceti tisíci švýcarskými franky za jednu svou každoroční návštěvu, nemluvě už o mastičkářských receptech na růst vlasů, magických kamenech, které si měl dávat pod polštář, když ho bral ischias, a o půlkilech nejlepšího kaviáru o Vánocích a různých svátcích, které Herr Kaspar diskrétně zpeněžoval pomocí dohody se známou restaurací ve městě. To všechno za to, že jí zařídil pár lístků do divadla a zamluvil několikrát stůl na večeři, za což si samozřejmě vyinkasoval obvyklou provizi. A také za to, že dával najevo svou

zbožnou oddanost, kterou Madame Archettiová potřebovala k své roli vládkyně nad královstvím služebnictva.

Až do toho dne, kdy si Herr Kaspar koupil tu paruku.

Nebyla to rozhodně ukvapená koupě, vysvětlovala Frau Loringová. Nejdřív koupil půdu v Texasu, díky jednomu petrolejářskému klientovi od Meisterů. Investice se vyplatila a on z ní měl slušný zisk. Teprve pak usoudil, že stejně jako jeho patronka i on už dosáhl toho životního stadia, kdy má právo na to zakrýt pár let věku. Po měsících měření a debat bylo všechno připraveno – zázračná paruka, mistrovské dílo umělecké simulace. K jeho vyzkoušení použil svou pravidelnou dovolenou na ostrově Mykonos a jednoho pondělního zářijového rána se znovu objevil za svým pultem, opálený a o patnáct let mladší – pokud jste se na něj nedívali shora.

A nikdo se taky nedíval, vzpomínala paní Loringová. Nebo pokud ano, nemluvil o tom. Vlastně – bylo to divné, ale bylo to tak – o paruce se nemluvilo vůbec. Ani Frau Loringová, ani André, který tu tehdy byl pianistou, ani Brandt, který byl předchůdcem Maître Berriho v jídelně, ani Herr Meister starší, který jinak bystře sledoval každou změnu vzezření svého personálu. Celý hotel jako by se beze slov dohodl, že se bude také vyhřívat v záři omlazení Herr Kaspara. Frau Loringová sama se rozhodla riskovat své dobré jméno splývavými letními šaty a punčochami se švy v podobě kapradin. A tak to spokojeně šlo až do chvíle, kdy přijela na svůj pravidelný měsíční pobyt Madame Archettiová a její hotelová rodina ji jako obvykle ve vyřízené řadě přivítala ve vestibulu: Frau Loringová, Maître Brandt, André a Herr Meister starší, který se ji chystal osobně uvést do Věžového apartmá.

A za svým pultem Herr Kaspar v paruce.

Madame Archettiová si nejdřív neráčila vůbec všimnout toho přídavku na vzezření svého oblíbence, vzpomínala Frau Loringová. Usmála se na něj, jak přešuměla kolem, ale byl to úsměv

princezny na prvním bále, určený všem a nikomu. Dovolila Herr Meisterovi polibek na obě tváře, Maître Brandtovi na jednu. Usmála se na Frau Loringovou. Obezřetně objala kolem nevyvinutých ramen pianistu Andrého, který zapředl „madame". Teprve pak přistoupila k Herr Kasparovi.

„Copak to máme na hlavě, Kaspare?"

„Vlasy, madame."

„Čí vlasy, Kaspare?"

„Moje," odpověděl Herr Kaspar důrazně.

„Sundejte to," přikázala Madame Archettiová. „Nebo ode mě už nikdy neuvidíte ani penny."

„Nemůžu to sundat, madame. Moje vlasy jsou součást mé osobnosti. Tvoří nedílný celek."

„Tak ho rozdělte, Kaspare. Ne teď, to je moc složité, ale zítra ráno. Jinak nic. Co pro mě máte v divadle?"

„*Othella*, madame."

„Podívám se na vás znova zítra ráno. Kdo ho hraje?"

„Leiser, madame. Největší Maur, jakého máme."

„Uvidíme."

Příští den ráno, přesně v osm hodin, se Herr Kaspar znovu objevil ve službě, zkřížené klíče, odznak jeho úřadu, se mu leskly v klopě jako válečné medaile. A na hlavě měl triumfálně nasazený symbol své vzpoury. Celé dopoledne se halou nesl nejistý, tlumený šepot. Hoteloví hosté, jako ty slavné freiburské husy, si uvědomovali blížící se výbuch, i když neznali jeho příčinu. V poledne, což byla její obvyklá hodina, se Madame Archettiová vynořila ze svého Věžového apartmá a sestoupila ze schodů zavěšena do svého současného miláčka, slibného mladého kadeřníka z Grazu.

„Ale kdepak je dneska Herr Kaspar?" zeptala se neurčitě směrem k Herr Kasparovi.

„Je za svým pultem a k vašim službám jako vždycky, madame," odpověděl Herr Kaspar hlasem, který těm, kdo ho

slyšeli, zněl jako polnice boje za svobodu. „Má pro vás lístky na *Othella*."

„Já nevidím žádného Herr Kaspara," informovala Madame Archettiová svého průvodce. „Vidím vlasy. Řekněte mu, prosím, že nám v té své skrýši bude chybět."

„To bylo jeho halali," končívala ráda Frau Loringová. „Od chvíle, co ta ženská vstoupila do hotelu, nemohl svému osudu uniknout."

A dneska je moje halali, pomyslel si Jonathan, který se chystal přijmout nejhoršího muže na světě.

Jonathan měl starost o své ruce, které byly jako obvykle neposkvrněné – už od doby, kdy mu ve vojenské škole občas namátkou kontrolovali nehty. Nejdřív je položil na vyšívané švy svých kalhot tak, jak to do něj natloukli na cvičišti. Ale pak, aniž by si toho všiml, je spojil za zády a žmoulal v nich kapesník, protože si byl bolestně vědom, jak se mu potí dlaně.

Pak přenesl své obavy na úsměv a podíval se do zrcadla, aby se ujistil, že nedoznal úhony. Byl to *Úsměv taktního uvítání*, který si nacvičil za ty roky ve své profesi: chápavý, ale opatrně zdrženlivý, protože ze zkušenosti věděl, že hosté, zvlášť ti velmi bohatí, mohou být po namáhavé cestě nedůtkliví a že to poslední, o co při příjezdu stojí, je noční recepční, který se na ně šklebí jako šimpanz.

Usoudil, že úsměv je stále připraven. Pocit nevolnosti v žaludku mu neublížil. Jeho motýlek, samozřejmě ručně vázaný, což oceňují lepší hosté, byl potěšitelně nepoškozený. Vlasy, i když se nemohly rovnat vlasům Herr Kaspara, byly jeho vlastní a jako obvykle v nejlepším pořádku.

Je to jiný Roper, říkal si v duchu. *Celá ta věc je naprosté nedorozumění. Nemá to s ním vůbec nic společného. Jsou dva, oba obchodníci, oba žijí v Nassau*. Ale tímhle kruhem Jonathan proskakoval tam a zpátky už od půl šesté, kdy dorazil do služby, v kanceláři

bezmyšlenkovitě vzal do ruky seznam večerních příjezdů, který mu připravil Herr Strippli, a uviděl na něm jméno Roper, jež na něj křičelo velkým počítačovým písmem.

Roper R. O., šestnáct lidí, přiletí z Athén soukromým letadlem, očekáván v 21.30 hod. – a za tím hysterická poznámka Herr Strippliho: „VVIP!" – Výjimečně velmi důležitá osoba! Jonathan si na počítači vyvolal další údaje: Roper R. O., za jménem poznámka OBG, což byl hotelový kód pro bodyguarda, osobního strážce. To O znamenalo oficiální a oficiální znamenalo takový, který má od švýcarských federálních úřadů povolení nosit zbraň. Roper, OBG, obchodní adresa Ironbrand Land, Společnost pro těžbu rud a drahých kovů v Nassau, domácí adresa jen číslo poštovního boxu v Nassau, úvěr u curyšské banky XY. Kolik je na světě Roperů s iniciálou R. a firmou jménem Ironbrand? Kolik náhod má pánbůh ještě schovaných v rukávu?

„Co to vlastně je zač, ten Roper R. O.?" zeptal se Jonathan Herr Strippliho německy, zatímco se tvářil, že se zabývá něčím docela jiným.

„Je Brit, jako vy."

Herr Strippli měl ten nemožný zvyk odpovídat anglicky, i když Jonathanova němčina byla lepší.

„Jak to, jako já? Bydlí v Nassau, obchoduje s drahými kovy, banku má ve Švýcarsku, tak co máme společného?" Po těch měsících, co spolu úzce spolupracovali, byly jejich hádky už skoro manželsky malicherné.

„Pan Roper je opravdu velice významný host," odpověděl Strippli svým pomalým zpěvavým způsobem, zatímco si dopínal kožený kabát a chystal se vyjít do chumelenice. „Mezi soukromými zákazníky je číslo pět, pokud jde o částky, které utrácí, a vůbec první mezi Angličany. Když tu ta jeho parta byla minule, dělalo to v průměru jednadvacet tisíc sedm set švýcarských franků za den *plus* služby."

Jonathan zaslechl čvachtavé ropotání mopedu Herr Strippliho, který bez ohledu na sníh poskakoval dolů ze svahu k své matce. Chvíli seděl u stolu, hlavu složenou v drobných dlaních jako člověk, který čeká nálet. Klid, říkal si, Roper si dal na čas, ty můžeš udělat totéž. Znova se tedy zvedl a s vyrovnaným výrazem člověka, který si dává na čas, se začal věnovat dopisům, jež mu ležely na stole. Výrobce textilu ze Stuttgartu má námitky k účtu za vánoční večírek. Jonathan napsal jedovatou odpověď a připravil ji k podpisu Herr Meisterovi. Reklamní společnost z Nigérie se dotazuje na možnost uspořádání konference. Jonathan s politováním odpověděl, že je všechno obsazeno.

Krásná a vznešená francouzská dívka jménem Sybille, která bydlela v hotelu se svou matkou, si zase už stěžuje, jak s ní zacházel. „Berete mě plachtit. Chodíme v horách. Máme krásné dny. Jste tak velmi anglický, že nemůžeme být také víc než přátelé? Podíváte se na mě, vidím na vaší tváři stín, jsem vám odporná."

Jonathan pocítil potřebu nějakého pohybu. Vydal se tedy na obhlídku stavebních prací v severním křídle, kde Herr Meister budoval grillbar ze starého borového dřeva zachráněného ze střechy jedné k záhubě odsouzené místní pamětihodnosti. Nikdo nevěděl, proč Herr Meister chce mít grillbar, a nikdo se nedokázal upamatovat, kdy s tím začal. Očíslované dřevěné panely byly naskládány v řadách u nepotřebné zdi. Jonathan ucítil jejich pižmový pach a vzpomněl si na Sophiiny vlasy té noci, kdy vešla do jeho kanceláře v hotelu Královna Nefertiti v Káhiře a voněla po vanilce.

Za tu vzpomínku nemohly stavební práce Herr Meistera. Od té chvíle, co v půl šesté odpoledne zaslechl Roperovo jméno, byl Jonathan na cestě do Káhiry.

Zahlédl ji mnohokrát, ale nikdy s ní nemluvil: tmavovlasá čtyřicetiletá kráska vláčných pohybů, vzpřímená, elegantní a odtažitá.

Všiml si jí, když podnikala výpravy po buticích hotelu Nefertiti nebo když před ní svalnatý šofér otevíral dvířka kaštanového rolls-royce. Když se procházela po chodbách, plnil šofér zároveň roli jejího osobního strážce – vždycky se tyčil někde za ní, ruce složené před rozkrokem. Když si dávala *menthe frappé* v restauraci Le Pavillon, francouzské noviny na dosah ruky a tmavé brýle vysunuté vzhůru do vlasů, jak nosívají své ochranné brýle řidiči, seděl šofér u vedlejšího stolu a upíjel sodovku. Personál jí říkal madame Sophie, a madame Sophie patřila Freddiemu Hamidovi, a Freddie byl nejmladší ze tří ošklivých bratrů Hamidových, kteří dohromady vlastnili pěkný kus Káhiry, včetně hotelu Královna Nefertiti. Freddiemu bylo pětadvacet a jeho zatím nejslavnějším úspěchem bylo, že dokázal prohrát v bakaratu půl milionu dolarů za deset minut.

„Vy jste pan Pine," řekla s francouzským přízvukem a zlehka se opřela o křeslo proti jeho stolu. Pak zaklonila hlavu a zešikma si ho prohlížela: „Květ Anglie."

Byly tři ráno. Měla na sobě hedvábný kalhotový kostým a na krku topasový amulet. Možná je opilá, řekl si Jonathan v duchu, radši buď opatrný.

„Děkuji," odpověděl mile. „To už mi hodně dlouho nikdo neřekl. Co pro vás mohu udělat?"

Ale když kolem ní diskrétně začichal, ucítil jen její vlasy. A zvláštní na nich bylo, že i když byly černé, voněly blond: vanilkově a teple.

„A já jsem Madame Sophie z apartmá 3," pokračovala, jako by se mu chtěla připomenout. „Často jsem vás viděla, pane Pine. Hodně často. Máte pevný pohled."

Na prstech měla starožitné prsteny. Trsy mléčných diamantů zasazených v bledém zlatě.

„A já jsem zase viděl *vás*," odpověděl s vždy pohotovým úsměvem.

„Vy také chodíte *plachtit*," řekla, jako by ho obviňovala z nějaké zábavné úchylky. „Můj ochránce mě minulou neděli vzal do káhirského jachtklubu. Vaše loď se vracela, když jsme pili šampaňské koktejly. Freddie vás poznal a mával na vás, ale vy jste měl moc práce s tím svým námořnictvím, než abyste se s námi zdržoval."

„Asi jsme se báli, že narazíme do mola," odpověděl Jonathan. Vzpomněl si na rozjařenou skupinu bohatých Egypťanů, kteří do sebe lili šampaňské na verandě klubu.

„Byla to krásná modrá loď s anglickou vlajkou. Je vaše? Vypadala tak královsky."

„Proboha, ne! Ta patří tajemníkovi."

„Jakému tajemníkovi?"

„Druhému muži na britském vyslanectví."

„Vypadal tak mladý. A vy také. Bylo to ohromně působivé. Vždycky jsem si myslela, že lidé, kteří pracují v noci, jsou nezdraví. Kdy vlastně spíte?"

„Měl jsem volný víkend," odpověděl pohotově Jonathan, protože v takhle časném stadiu vzájemných vztahů neměl nejmenší chuť debatovat o svých zvycích, pokud jde o spaní.

„Vždycky chodíte plachtit, když máte volný víkend?"

„Když mě někdo pozve."

„Co ještě děláte o volných víkendech?"

„Trochu hraju tenis. Občas běhám. Pečuju o svou nesmrtelnou duši."

„A *je* nesmrtelná?"

„Doufám."

„A věříte v to?"

„Když jsem šťastný, tak ano."

„A když jste nešťastný, tak o tom pochybujete. Není divu, že je Bůh tak vrtošivý. Proč by měl On být stálý, když my jsme tak malověrní?"

Přísně se zamračila na své zlaté sandály, jako kdyby také zhřešily. Jonathan uvažoval o tom, jestli přece jen není vlastně střízlivá

a jen se neřídí jiným rytmem než svět kolem ní. Nebo se možná trochu přiživuje na Freddieho drogách, napadlo ho: říkalo se totiž, že Hamidové obchodují s libanonským hašišem.

„Jezdíte na koni?“ zeptala se.

„Bohužel ne.“

„Freddie má koně.“

„Slyšel jsem.“

„Araby. Nádherné araby. Lidé, kteří chovají arabské koně, jsou mezinárodní elita, víte to?“

„Slyšel jsem to.“

Na chvíli se odmlčela a zamyslela se. Jonathan toho využil: „Můžu pro vás něco udělat, madame Sophie?“

„A ten tajemník, ten pan –“

„Ogilvey.“

„Sir Nějak Ogilvey?“

„Jen pan.“

„Je to váš přítel?“

„Chodíme spolu plachtit.“

„Jste spolužáci?“

„Ne, do takových škol jako on jsem já nechodil.“

„Ale patříte ke stejné třídě nebo jak se to říká? Třeba nepěstujete arabské koně, ale oba jste – no, panebože, jak je ten správný výraz? – oba jste gentlemani?“

„Pan Ogilvey a já spolu chodíme plachtit,“ odpověděl s nejvyhýbavějším úsměvem.

„Freddie má taky jachtu. Plovoucí bordello. Tak se jim říká, ne?“

„Určitě ne.“

„Určitě *ano*.“

Znova se odmlčela, natáhla ruku ověšenou stříbrem a chvíli zkoumala spodní část náramků na svém zápěstí. „Ráda bych šálek kávy, prosím, pane Pine. Egyptské. Pak vás požádám o laskavost.“

Noční číšník Mahmúd donesl kávu v měděné konvici a obřadně nalil dva šálky. Jonathan si vzpomněl, že než se objevil Freddie, patřila bohatému Arménovi a ještě předtím jistému Řekovi z Alexandrie, který měl po celém toku Nilu řadu pochybných koncesí. Freddie ji obléhal, bombardoval ji kyticemi orchidejí v nejnečekanějších okamžicích, přespával ve svém ferrari před jejím bytem. Bulvární plátky tiskly všechno, co si troufly. Armén opustil město.

Pokusila se zapálit si cigaretu, ale chvěly se jí ruce. Zapálil jí sám. Zavřela oči a zhluboka vdechla kouř. Na krku se jí objevily vrásky. A Freddiemu Hamidovi je pětadvacet, pomyslel si Jonathan. Položil zapalovač na stůl.

„Já jsem také Britka, pane Pine," řekla, jako by to byla společná žalost. „Když jsem byla mladá a bezcharakterní, vzala jsem si jednoho vašeho krajana kvůli pasu. Ukázalo se, že mě hluboce miloval. Byl ohromně čestný. Není nic lepšího než dobrý Angličan a nic horšího než špatný. Pozorovala jsem vás. Myslím, že vy jste ten dobrý. Pane Pine, znáte pana Ropera?"

„Bohužel ne."

„Ale musíte ho přece znát. Je slavný. Je krásný. Padesátiletý Apollo. Chová koně, přesně jako Freddie. Dokonce uvažují o tom, že si spolu otevřou chovnou farmu. Pan Richard Onslow Roper, jeden z vašich největších mezinárodních podnikatelů. Neříkejte mi, že ho neznáte."

„To jméno mi nic neříká, je mi líto."

„Ale Dicky Roper je v Káhiře každou chvíli, dělá tu spoustu obchodů! Je Angličan jako vy, velmi okouzlující, bohatý, milý a přesvědčivý. Pro nás prosté Araby skoro až příliš přesvědčivý. Vlastní nádhernou motorovou jachtu, *dvakrát* tak velkou, jako je ta Freddieho! Jak je možné, že ho neznáte, když jste taky námořník? Samozřejmě že ho znáte. Jen se přetvařujete, já to vidím."

„Jestli má tak báječnou motorovou jachtu, nemusí se asi zdržovat s hotely. Nečtu dost často noviny. Nemám přehled. Je mi líto."

Ale Madame Sophii to líto nebylo. Uklidnilo ji to. Ulehčení se jí zračilo v tváři, která se vyjasnila. Rozhodným gestem sáhla do kabelky.

„Ráda bych, abyste mi okopíroval nějaké osobní dokumenty, prosím."

„Přímo naproti přes chodbu máme administrativní kancelář, která takové služby poskytuje, Madame Sophie," řekl Jonathan. „V noci tam obvykle bývá pan Ahmadi." Sáhl po telefonu, ale její hlas ho zastavil.

„Jsou to důvěrné dokumenty, pane Pine."

„Jsem si jist, že pan Ahmadi je naprosto spolehlivý."

„Děkuji, ale já bych raději použila vašich služeb," odsekla a pohlédla na kopírku, která stála v rohu. A on pochopil, že si jí všimla při svých cestách halou stejně tak, jako si všimla jeho. Z kabelky vytáhla hromádku bílých papírů, stočených, ale nepřeložených. Posunula je přes stůl k němu.

„Tohle je bohužel velice *malá* kopírka, Madame Sophie," varoval ji Jonathan a vstal. „Budete je do ní muset vkládat ručně. Když dovolíte, ukážu vám, jak se to dělá, a pak vás nechám o samotě."

„Budeme je tam vkládat spolu, prosím," řekla a v jejím hlase byla slyšet napjatá narážka.

„Ale jestli jsou ty dokumenty důvěrné – "

„Prosím, musíte mi pomoci. Já jsem na techniku úplně neschopná. A nejsem ve své kůži." Vzala z popelníku cigaretu a zatáhla z ní. Její doširoka otevřené oči jako by se děsily toho, co dělá. „Udělejte to, prosím," přikázala mu.

Tak to udělal.

Zapnul přístroj, vložil do něj dokumenty – bylo jich osmnáct – a jak se znova vynořovaly, přelétl každý z nich očima. Nedělal to s nějakým vědomým úsilím. Také se nijak nesnažil to nedělat. Jeho průzkumnické schopnosti ho nikdy neopouštěly.

Od Ironbrand Land, Společnosti pro těžbu rud a drahých kovů z Nassau, pro hotelovou a obchodní společnost Hamid InterArab v Káhiře, datum přijetí 12. srpna. Od Hamid InterArab pro Ironbrand Land, ujištění o hluboké úctě.

Znova Ironbrand pro Hamid InterArab, řeči o zboží a o položkách jedna až čtyři z našeho seznamu, konečný uživatel je výhradní starostí Hamid InterArab, a co kdybychom spolu poobědvali na jachtě.

Dopisy z Ironbrand podepsané s úhlednými ozdůbkami, jako vyšívaný monogram na košili. Ty od InterArab nepodepsané vůbec, ale jméno Said Abu Hamid přehnaně velkými tiskacími písmeny pod kusem prázdného místa.

Pak Jonathan uviděl seznam zboží a krev mu udělala to, co dělá ve chvílích, kdy se vám zježí chlupy na zádech a nejste si jisti, jak bude znít váš hlas, až příště promluvíte: jediný obyčejný list papíru, bez podpisu, bez označení původu, nadepsaný: „Zboží na skladě k 1. říjnu 1990." Položky z ďábelského lexikonu Jonathanovy dodnes živé minulosti.

„Jste si jistá, že bude stačit jedna kopie?" zeptal se. Znělo to obzvlášť bezstarostně, jako vždycky, když přišla krize – stejně jako se člověku pod palbou zjasní zrak.

Stála a loket jedné ruky si podpírala dlaní druhé. Kouřila a dívala se na něj.

„Jste schopný," poznamenala, aniž řekla v čem.

„Jak se to jednou naučíte, není to nic těžkého. Tedy pokud se uvnitř nezasekne papír."

Složil původní dokumenty na jednu kupičku, fotokopie na druhou. Nemyslel na nic. Kdyby pohřbíval mrtvolu, zablokoval by své myšlenky přesně stejně jako teď. Obrátil se k ní a řekl: „Hotovo," až příliš lhostejně, ačkoliv lhostejné mu to nebylo ani v nejmenším.

„Od dobrého hotelu člověk žádá kdeco," podotkla. „Máte vhodnou obálku? Určitě máte."

Obálky byly ve třetí zásuvce jeho stolu vlevo. Vybral žlutou, formátu A4, a položil ji na stůl před ni, ale nechala ji tam ležet.

„Dejte prosím ty kopie do obálky. Pak ji pořádně zalepte a schovejte ji do svého sejfu. Možná že by bylo lepší použít nějakou lepicí pásku. Ano, zalepte ji páskou. Stvrzenku mi dávat nemusíte, děkuji."

Když se Jonathan chystal někoho odmítnout, používal zvlášť vřelý úsměv. „Bohužel, máme zakázáno přijímat do úschovy jakékoli balíčky hostů, madame Sophie. Dokonce ani vaše. Mohu vám dát bezpečnostní schránku, od které budete mít svůj vlastní klíč. Víc pro vás udělat nemůžu, je mi líto."

Když to říkal, strkala už původní dokumenty zpátky do kabelky. Zaklapla ji a pověsila si ji přes rameno.

„Nebuďte takový byrokrat, pane Pine. Viděl jste obsah té obálky. Zalepil jste ji. Napište na ni vlastní jméno. Ty dopisy jsou teď vaše."

Jonathan, kterého nepřekvapovala vlastní poslušnost, vzal červený fix ze stříbrného stojánku na stole a napsal na obálku tiskacími písmeny PINE.

Máš, co jsi chtěla, říkal jí v duchu. Já jsem tě o to nežádal. Já jsem tě k tomu nepovzbuzoval.

„Jak dlouho očekáváte, že tady zůstanou, madame Sophie?" ptal se.

„Možná navždycky, možná jen do rána. To já nevím. Je to jako láska." Koketnost ji opustila a tvářila se teď prosebně. „Důvěrně. Ano? Dohodli jsme se. Ano?"

Řekl *ano*. Řekl *samozřejmě*. Usmál se na ni tak, aby bylo jasné, že ho trochu překvapuje, že takovou otázku vůbec pokládá za potřebné položit.

„Pane Pine."

„Madame Sophie?"

„Myslete na svou nesmrtelnou duši."

„Myslím na ni."

„Všichni jsme nesmrtelní, samozřejmě. Ale kdyby se ukázalo, že já nejsem, dáte prosím ty dokumenty svému příteli panu Ogilveymu. Můžu vám důvěřovat, že to opravdu uděláte?"

„Jestli si to přejete, tak samozřejmě."

Stále se ještě záhadně usmívala, stále ještě nebyla na stejné vlně jako on. „Vy jste stálý noční recepční, pane Pine? Vždycky? Každou noc?"

„Je to moje profese."

„Vybral jste si ji?"

„Samozřejmě."

„Sám?"

„Kdo jiný?"

„Ale v denním světle vypadáte výborně."

„Děkuji."

„Čas od času vám zatelefonuji."

„Bude mi ctí."

„Stejně jako vás, i mě už trochu unavuje spát. Prosím, nedoprovázejte mě."

A znovu ta vůně vanilky, když jí otevřel dveře a toužil ji následovat do postele.

Když Jonathan stál v příšeří věčně nedokončeného grillbaru Herr Meistera, viděl sám sebe jako epizodní figurku ve svém přeplněném tajném kině, jak se pouští metodicky do práce na papírech madame Sophie. Pro trénovaného vojáka, i když trénovaného už hodně dávno, není na povolání do služby nic divného. Jsou to všechno jen nacvičené pohyby automatu:

Pine stojící ve dveřích své kanceláře v Královně Nefertiti se dívá přes prázdnou halu na svítící číslice nad výtahem, jak se kodrcají až k luxusnímu střešnímu apartmá.

Výtah se vrací prázdný do přízemí.

Pineovy dlaně, suché a svrbící, Pineova ramena, nezvykle lehká. Pine znovu otevírá sejf. Podlézavý ředitel hotelu nastavil kombinaci na datum narození Freddieho Hamida.

Pine vytahuje fotokopie, skládá žlutou obálku na malé čtverečky a strká ji do náprsní kapsy saka, aby ji později zničil.

Kopírka je ještě teplá.

Pine kopíruje kopie, nejdřív nastavuje sytost o odstín tmavší, aby bylo písmo čitelnější. Názvy raket. Názvy naváděcích systémů. Technožvásty, kterým Pine nerozumí. Názvy chemikálií, které Pine nedokáže vyslovit, ale ví, k čemu se používají. Další názvy, stejně smrtelně nebezpečné, ale vyslovitelnější. Názvy jako sarin, soman a tabun.

Pine vkládá nové kopie do dnešního večerního jídelníčku, pak skládá jídelníček po délce a vsunuje ho do druhé náprsní kapsy. Kopie uvnitř jsou ještě teplé.

Pine vkládá staré kopie do obálky nerozeznatelné od její předchůdkyně. Píše na novou obálku PINE a ukládá ji na stejné místo stejné poličky, stejnou stranou nahoru.

Pine znovu zavírá sejf a zamyká ho. Navenek je všechno jako předtím.

Pine o osm hodin později, jako služebník jiného druhu. Sedí bok po boku se svým přítelem Markem Ogilveym v maličké kajutě tajemníkovy jachty, zatímco paní Ogilveyová v modelových džínech připravuje v kuchyňce lososové chlebíčky.

„Tak Freddie Hamid kupuje špinavé hračky od Dickyho Onslowa Ropera?" opakuje Ogilvey nevěřícně, zatímco podruhé listuje dokumenty. „Co to má sakra znamenat? Ta mrňavá svině by se měla radši držet bakaratu. Velvyslanec bude nepříčetně zuřit. Miláčku, tohle si pojď poslechnout."

Ale paní Ogilveyová to už slyšela. Ogilveyovi jsou nejen manželé, jsou tým. Dávají přednost špionáži před tím mít děti.

Miloval jsem tě, pomyslel si Jonathan zbytečně. Seznamte se, to je tvoje milenka – v minulém čase.

Miloval jsem tě, ale místo toho jsem tě zradil nabubřelému britskému špionovi, kterého jsem ani neměl rád.

Protože jsem byl na jeho seznamu lidí, kteří vždycky splní svou povinnost, když zazní polnice.

Protože jsem byl JEDEN Z NÁS – NÁS Angličanů, samozřejmě loajálních a mlčenlivých, NÁS – dobrých chlapíků.

Miloval jsem tě, ale nikdy jsem se nedostal k tomu, abych ti to řekl, dokud byl ještě čas.

V uších mu zazněla slova Sibyllina dopisu: „Vidím na vaší tváři stín, jsem vám odporná."

Ne, ne, ani v nejmenším odporná, Sibylle, ujišťoval rychle hoteliér svou nevítanou dopisovatelku. Jen nepodstatná. Za to znechucení si od začátku do konce můžu sám.

2.

Herr Kaspar znova zvedl svou proslavenou hlavu. Zvuk silného motoru pronikl hučením větru. Sbalil věstníky z obležené curyšské burzy a přetáhl přes ně gumičku. Strčil ruličku do své investiční přihrádky, zamkl ji a kývl na Maria, šéfa hotelových poslíčků. Vytáhl ze zadní kapsy kalhot hřeben a projel jím svou paruku. Mario se zamračil na Pabla, který se pro změnu uculil na Benita, až neslušně hezkého učedníka z Lugana, který patrně oblažoval oba dva. Všichni tři se schovávali v chodbě, ale teď se s pravou latinskou odvahou chystali čelit bouři – připnuli si čepice, chopili se deštníků a vozíků a zmizeli ve sněhové vánici.

Nic se neděje, pomyslel si Jonathan a napínal uši, aby zaslechl přijíždějící auto. To je jen sníh, vířící nádvořím. Je to jen sen.

Ale Jonathanovi se nic nezdálo. Limuzína byla skutečná, i když to vypadalo, že se vznáší v bílé prázdnotě. Prodloužená limuzína, delší než hotel, kotvila před vchodem jako černá loď vplouvající do doku. Nosiči utíkali a skákali, aby byli u auta co nejrychleji, všichni až na drzého Pabla, který v okamžité inspiraci uchopil koště a začal pečlivě odmetat zatoulané vločky z červeného koberce. Na jeden jediný poslední požehnaný okamžik ještě zbývala naděje – závan sněhu hnaného větrem všechno zahalil a Jonathan si mohl představovat, že přílivová vlna zahnala křižník zpátky na moře, kde se rozbije o skaliska okolních hor, takže pan Richard Onslow Roper, jeho oficiálně licencovaní osobní strážci a všichni ostatní členové té jeho šestnáctičlenné smečky zahynou do posledního muže ve svém soukromém Titaniku v té památné Velké lednové bouři roku 1991, pokoj jejich duším.

Ale limuzína se vrátila. Kožešiny, urostlí muži, krásná dlouhonohá mladá žena, diamanty a zlaté náramky i hory sladěných černých kufrů, to všechno se vynořovalo z jejích přepychových útrob jako lupičská kořist. Pak předjela druhá limuzína, za ní třetí. Celý konvoj limuzín. Herr Kaspar už otáčel dveřmi v tempu, jaké nejvíce vyhovovalo vstupujícím návštěvníkům. Nejdřív se ve skle začal rýsovat ošuntělý hnědý kabát z velbloudí srsti a byl otáčivým pohybem opatrně vmanévrován do haly, kolem límce mu vlála špinavá hedvábná šála a nad ní vlhká cigareta a podlité oči potomka britské šlechty. Tak tohle tedy není padesátiletý Apollo.

Po velbloudí srsti vešel námořnicky modrý sportovní kabát něco přes dvacet, zapnutý jen na jeden knoflík, aby se dala rychle vytáhnout zbraň, s očima tak mělkýma, že vypadaly jako namalované. Jeden OBG, pomyslel si Jonathan, teď přijde druhý, a jestli se Roper bojí, tak ještě třetí.

Ta krásná žena měla oříškové vlasy a na sobě mnohobarevný kostkovaný plášť, který sahal skoro až na zem, ale přesto nějak dokázala vypadat polosvlečená. Držela hlavu malinko šikmo, jako Sophie, a vlasy jí splývaly po obou stranách do obličeje jako Sophii. Něčí manželka? Milenka? Čí asi? Poprvé za šest měsíců ucítil Jonathan ten zničující, iracionální náraz okamžité touhy po ženě. Stejně jako Sophie byla ošperkovaně zářivá a oblečeně nahá. Dvě šňůry nádherných perel jí splývaly z krku. Zpod barevných rukávů jí vykukovaly diamantové náramky. Ale to, co z ní dělalo na první pohled obyvatelku ráje, byla lhostejná houpavost, nepřítomný úsměv a vznosný postoj, o kterém jako by ani nevěděla.

Mezitím se dveře několikrát otočily a najednou byl v hale celý zbytek delegace anglické vznešené společnosti, všichni tak pečlivě vykartáčovaní, tak opálení, že se zdálo, že všichni sdílejí společnou morálku, která postavila mimo zákon nemoc, chudobu, bledé tváře, stáří a manuální práci. Jen kabát z velbloudí srsti

s hanebně okopanými semiškami jako by se dobrovolně vylučoval z jejich řad.

A v jejich středu a přece v odstupu od nich TEN MUŽ, protože podle Sophiina divokého popisu to nemohl být nikdo jiný než TEN MUŽ. Vysoký, štíhlý, na první pohled vznešený. Světlé vlasy prokvetlé šedí, sčesané dozadu a lehce zakroucené nad ušima. Tvář karetního hráče, s kterým vždycky prohrajete. Postoj, který nejlépe dovedou arogantní Angličané – jedno koleno pokrčené, jednu ruku opřenou o koloniální zadek. *Freddie je tak slabý*, vysvětlovala Sophie. *A Roper je tak anglický*.

Jako všichni schopní lidé dělal Roper několik věcí najednou: potřásl si rukou s Kasparem a pak ho stejnou rukou poplácal po paži, načež jí poslal polibek Fräulein Eberhardtové, která zrůžověla a zamávala mu jako fanynka v přechodu. Pak konečně upřel své vládcovské oko na Jonathana, který k němu patrně kráčel, i když Jonathan sám o tom neměl žádný přímý důkaz kromě faktu, že Adelinu figurínu vystřídal stánek s novinami, pak zardělé rysy Fräulein Eberhardtové u recepce a teď i samotný TEN MUŽ. *Nemá nejmenší výčitky svědomí*, řekla Sophie. *Je to ten nejhorší člověk na světě*.

Poznal mě, pomyslel si Jonathan a čekal, kdy se to projeví. Viděl moji fotografii, zná můj popis. Za chvilku se přestane usmívat.

„Já jsem Dicky Roper," řekl nespěchavým hlasem, jeho ruka se chopila Jonathanovy a na chvilku ji sevřela. „Moji mládenci tady rezervovali pár pokojů. Pěkných pár. Jak se vede?" Nezřetelná výslovnost, ten záměrně proletářský akcent nekonečně bohatých. Přiblížili se jeden k druhému.

„Velice rádi vás vidíme, pane Ropere," zamumlal Jonathan – když anglický hlas, tak anglický hlas. „Vítejte zase u nás, pane, hrozně mě mrzí, jakou jste museli mít strašnou cestu. To bylo úplné hrdinství, odvážit se vůbec do vzduchu. Nikdo jiný to radši ani nezkoušel. Jmenuji se Pine a jsem noční recepční."

Slyšel o mně, myslel si a čekal. Freddie Hamid mu řekl moje jméno.

„Tak co, copak dělá náš starý Meister?“ zeptal se Roper a očima sklouzl k té krásné ženě. Stála u stánku s novinami a vybírala si módní časopisy. Náramek jí pořád padal z jedné ruky a druhou si neustále zastrkovala vlasy za ucho. „Pěkně zalezlý v posteli s kakaem a knížkou, co? Aspoň *doufám*, že s knížkou. Jeds, všechno v pořádku, miláčku? Zbožňuje časopisy. Úplná narkomanka. Sám je nesnášim.“

Jonathanovi chvilku trvalo, než si uvědomil, že Jeds je ta žena. Ne Jed jako jediný muž, ale Jeds – množné číslo – jako jediná žena ve všech svých podobách. Odhodila oříškové vlasy stranou tak, že uviděli, jak se usmívá. Byl to skřítkovský a veselý úsměv.

„Všechno *v pořádku*, miláčku,“ řekla statečně, jako by se vzpamatovávala z nějaké rány.

„Herr Meister je dnes večer bohužel vázán, pane,“ řekl Jonathan, „ale velice se těší, že se s vámi setká zítra, až si odpočinete.“

„Jste Angličan, Pine? Mluvíte tak.“

„Do morku kosti, pane.“

„Správně.“ Bledý pohled se znovu zatoulá jinam, tentokrát k recepčnímu pultu, kde kabát z velbloudí srsti vyplňuje Fräulein Eberhardtové formuláře. „Ty tam tu mladou dámu žádáš o ruku, Corky?“ volá Roper. „To to zas bude trvat,“ dodá tišeji k Jonathanovi. „Major Corkoran, můj asistent,“ svěří se významně.

„Už to bude, šéfe!“ zavrčí Corky a zvedne paži ve velbloudí srsti. Postavil se zeširoka a vystrčil zadek jako člověk, který se chystá zahrát kriketový úder a boky má trochu vysunuté ke straně, což – ať od přírody nebo záměrně – naznačuje jistou zženštilost. U lokte mu leží hromádka pasů.

„Opisuješ pár jmen, proboha. Ne padesátistránkovou smlouvu, Corks…“

„To jsou ta nová bezpečnostní opatření, je mi líto, pane," vysvětluje Jonathan. „Švýcarská policie na tom trvá. Jak se zdá, nemůžeme s tím nic dělat."

Krásná Jeds si vybrala tři časopisy, ale potřebuje jich ještě víc. Jednu maličko odřenou vysokou botu si opřela o jehlový podpatek, špičku do vzduchu. Sophie dělávala totéž. Je jí asi pětadvacet, myslí si Jonathan. A vždycky bude.

„Už jste tady dlouho, Pine? Posledně tady nebyl, co, Frisky? Zatoulanýho mladýho Brita bychom si všimli."

„Určitě nebyl," řekl sportovní kabát a podíval se na Jonathana, jako by si ho měřil imaginární střílnou. Uši jako květák, zaregistroval Jonathan. Blond vlasy, až do bíla. Místo rukou kladiva.

„Jsem tu šest měsíců, pane Ropere, skoro na den přesně."

„A kde jste byl předtím?"

„V Káhiře," odpověděl Jonathan lehce. „V Královně Nefertiti."

Čas běží jako doba před výbuchem. Ale zdobná zrcadla v hale se při zmínce o hotelu Královna Nefertiti neroztříští, sloupy a svícny se nepohnou.

„Líbilo se vám tam? V Káhiře?"

„Miloval jsem ji."

„Tak proč jste odtamtud odešel, když jste byl tak nadšený?"

V podstatě kvůli tobě, myslí si Jonathan. Ale místo toho řekne: „Nejspíš touha po změně, pane. Znáte to. Toulavý život je jedna z radostí téhle profese."

Najednou se všechno pohnulo. Corkoran se odlepil od recepce a s cigaretou v koutku úst se k nim blížil dlouhými kroky. Ta žena – Jeds – si vybrala časopisy a čekala, jako Sophie, že se někdo postará o zaplacení. Corkoran řekl: „Na účet pokoje, srdíčko." Herr Kaspar skládal horu pošty do náručí druhého sportovního kabátu, který okázale zkoumal větší balíčky špičkami prstů.

„No, že bylo na čase, Corks. Co dělá tvoje podpisová ruka?"

„Bolí, jako bych si ho hodinu honil, šéfe," řekl major Corkoran. „Možná mi bude viset ze zápěstí," dodal se zvláštním úsměvem pro Jonathana.

„Ale *Corks*," řekla Jeds a zahihňala se.

Jonathan koutkem oka zahlédl hlavního zřízence Maria, jak veze plný vozík zavazadel do nákladního výtahu a přitom schválně plácá nohama, jak to dělají poslíčci v naději, že svou podobu vtisknou zákazníkovi do paměti. Pak uviděl v zrcadlech, jež míjel, svůj vlastní rozkouskovaný obraz a Corkorana, který vedle něj držel v jedné ruce cigaretu a v druhé časopisy, pak zažil okamžik paniky, protože neviděl Jeds. Obrátil se a zachytil její pohled a ona se na něj usmála, jak v to v náhlém novém záchvatu touhy doufal. Zachytil také Roperův pohled, protože do něj byla zavěšena, držela se ho oběma dlouhými pažemi a skoro mu šlapala na nohy. Osobní strážci a bohatá společnost se loudali za nimi. Jonathan si všiml blonďatého krasavce s vlasy svázanými do ohonu, vedle kterého se mračila obyčejná a nehezká manželka.

„Piloti dorazí za chvíli," říkal právě Corkoran. „Nějaká blbost s kompasem. Když to není kompas, tak se jim zas nezapaluje nějaká srágora. Ty jsi tady napořád, zlato, nebo jenom na jednu noc?"

Z jeho dechu byly cítit příjemnosti toho dne: martini před obědem, víno k němu a brandy po něm, to vše spláchnuto odpornými francouzskými cigaretami.

„No, myslím tak napořád, jak to v téhle profesi jde, majore," odpověděl Jonathan poněkud pozměněným tónem, vyhrazeným pro poskoky.

„To sedí na nás na všechny, milánku, to mi věř," řekl major procítěně. „Trvale dočasně, kristepane."

Další filmový střih a přecházeli přes velkou halu za zvuků melodie „When I Take My Sugar To Tea", kterou hrál Maxie dvěma starším dámám v šedém hedvábí. Roper a ta žena do sebe byli pořád zavěšeni. Vy spolu nejste dlouho, pomyslel si Jonathan

kysele, nebo se usmiřujete po hádce. *Jeds*, opakoval si v duchu. Bude potřebovat svou bezpečnou úzkou postel.

Další střih a stáli v hloučku před ozdobnými dveřmi nového výtahu do Věžového apartmá, bohatou společnost za zády.

„Co se sakra stalo s tím *starým* výtahem, Pine?" chtěl vědět Roper. „Já myslel, že Meister je blázen do starých věcí. Ti zatracení Švýcaři by zmodernizovali i Stonehenge, kdyby mohli. Ne, Jeds?"

„Ropere, přece nemůžeš udělat scénu kvůli *výtahu*," řekla s obavou.

„Ne? Tak schválně."

Jonathan z dálky slyší hlas ne nepodobný vlastnímu, jak vypočítává výhody nového výtahu: bezpečnostní opatření, pane Ropere, ale kromě toho je to také docela přitažlivé vylepšení, instalované loni na podzim výhradně pro pohodlí hostů z Věžového apartmá… A jak Jonathan hovoří, Roper houpá svým zlatým klíčem, který osobně navrhoval Herr Meister, ozdobeným zlatým třapcem a zakončeným poněkud směšně vypadající korunkou.

„Nepřipomíná vám trochu faraony? Máte pravdu, je opravdu *dost* křiklavý, ale našim méně světaznalým hostům se *ohromně líbí*," svěřuje se s lehkým ironickým úsměvem, kterým ještě nikdy nikoho neráčil oblažit.

„No, *mně* se taky ohromně líbí," řekne major mimo obraz. „A já jsem *zatraceně* světaznalý."

Roper si položí klíč na dlaň, jako by ho chtěl potěžkat. Pečlivě si prohlédne obě strany, třapec, korunku.

„Tchajwan," řekne a k Jonathanově úděsu jím mrští po tom blonďatém sportovním kabátě s květákovýma ušima, který ho chytí vlevo od sebe a nízko nad zemí, a jak se po něm vrhá, vykřikne „Mám!"

Automatická beretta 9 mm, zajištěná, zaznamenává Jonathan. Ebenová pažba, pouzdro pod pravou paží. OBG levák, v pouzdře u pasu má rezervní zásobník.

„Dobrý *zásah*, Frisky, zlato. Chytáš *skvěle*," protáhne Corkoran a odpovědí je mu ulehčený smích bohaté společnosti, nejdřív se začne smát ta žena, která stiskne Roperovu paži a řekne *ohromné, miláčku*, i když Jonathanovým obluzeným uším to zní jako *opatrně, miláčku*.

Teď jde všechno zpomaleně, všechno se děje pod vodou. Výtah pobere jen pět lidí najednou, zbytek musí počkat. Roper vpochoduje dovnitř a táhne za sebou tu ženu. Škola pro modelky, myslí si Jonathan. A zvláštní kurz, který absolvovala i Sophie, kde je naučí, co mají při chůzi dělat s boky. Pak Frisky, pak major Corkoran bez své cigarety, nakonec Jonathan. Její vlasy jsou nejen oříškové, ale také měkké. Kromě toho je nahá. To znamená, že si svlékla svůj kostkovaný plášť a přehodila si ho přes ruku jako vojenský kabát. Má na sobě mužskou bílou košili se Sophiinými nabíranými rukávy vyhrnutými k lokti. Jonathan uvede výtah do pohybu. Corkoran se nesouhlasně dívá ke stropu jako člověk, který čurá. Dívčin bok bezstarostně přejede Jonathanovi přes slabiny, vesele a přátelsky. *Jdi pryč*, chtěl by jí říct podrážděně. *Jestli flirtuješ, tak s tím přestaň. Jestli neflirtuješ, tak se ode mě drž dál*. Nevoní po vanilce, ale po bílých karafiátech, které si Jonathan pamatuje ze Dne padlých v kadetce. Roper stojí za ní, velké dlaně majetnicky položené na jejích ramenou. Frisky nepřítomně zírá dolů na skoro vymizelou stopu zubů na jejím krku, na ničím nepodepřená ňadra pod drahou košilí. A Jonathan má stejně jako Frisky nepočestnou touhu jedno z nich sevřít do dlaně.

„Co kdybych vám teď nejdřív ukázal, co tu Herr Meister od vaší poslední návštěvy všechno vylepšil?" navrhne.

Možná je načase, abyste skoncoval s těmi dobrými způsoby, ze kterých jste si udělal životní styl, řekla mu Sophie, když za svítání kráčela vedle něj.

Šel před nimi a poukazoval na neocenitelné výhody apartmá: ohromný výklopný bar… tisíc let stará bonsaj… ten *nejmodernější*

superhygienický tlakový záchod, udělá za vás úplně všechno, snad kromě čištění zubů… všechny ty rozmarné žertíčky, vymyšlené a nablýskané pro potěšení pana Richarda Onslowa Ropera a jeho štíhlé, dětinské, neodpustitelně přitažlivé ženy. Jak se opovažuje být v takovéhle době tak krásná?

Meisterovo legendární Věžové apartmá se tyčí jako přerostlý holubník nad kouzelnými vrcholky a údolími edwardiánské střechy hotelu. Uvnitř má tři ložnice ve dvou patrech a je zařízeno v pastelových tónech, kterým Jonathan důvěrně říká Swiss Franc Quatorze. Dorazila zavazadla, poslíčci dostali své spropitné, Jeds zmizela v hlavní ložnici, odkud se ozývá ženské prozpěvování a tekoucí voda. Zpěv je nejasný, ale provokativní, jestli ne přímo vyzývavý. Sportovní kabát Frisky se usadil u telefonu v předsíni a mrmlá příkazy komusi, kým pohrdá. Major Corkoran, ozbrojený čerstvou cigaretou, ale už bez velbloudí srsti, je v jídelně a hovoří z jiné linky pomalou francouzštinou, aby mu rozuměl kdosi, kdo umí francouzsky méně než on sám. Tváře má hladké jako dítě a vysoko na lícních kostech stopy červeně. A jeho francouzština je nepochybně francouzská. Vklouzl do ní tak přirozeně, jako by to byl jeho mateřský jazyk, ostatně možná že skutečně je, protože na Corkoranovi není nic, co by jasně určovalo jeho původ.

V ostatních místnostech apartmá se rozbalují ostatní životy a rozhovory. Zjišťujeme, že ten vysoký muž s ohonem se jmenuje Sandy, a Sandy mluví anglicky z dalšího telefonu s někým v Praze, komu říká George, zatímco paní Sandyová sedí na židli v kabátě a mračí se do zdi. Ale Jonathan ty druhotné postavy vyhnal pro tu chvíli z mysli. Existují, jsou elegantní, obíhají po svých vzdálených periferiích kolem ústředního světla pana Richarda Onslowa Ropera z Nassau, Bahamy. Ale tvoří jen sbor. Jonathan dokončil svůj výklad k prohlídce paláce. Je na čase, aby odešel. Elegantní gesto rukou, milý důraz na slova „a ať se vám tady co nejvíc líbí“.

Za normálních okolností by hladce sjel do přízemí a nechal své chráněnce, ať si zdejší potěšení vychutnávají sami, jak nejlépe mohou, za těch patnáct tisíc franků na noc včetně daně, služeb a kontinentální snídaně.

Ale dnes to nejsou normální okolnosti. Dnes je Roperova noc, je Sophiina noc, a roli Sophie dnes jakýmsi bizarním způsobem hraje ta Roperova žena, jejíž jméno, jak se ukazuje, je pro každého nikoli Jeds, ale Jed – to jen Roper si tou zmnožovací koncovkou „-s" rád násobí svůj majetek. Sníh stále ještě padá a nejhorší člověk na světě se na něj fascinovaně dívá, jako by v těch vločkách viděl své dětství. Stojí uprostřed pokoje čelem k francouzskému oknu a zasněženému balkonu. Drží v ruce otevřený zelený katalog Sotheby's, jako by se chystal zpívat ze zpěvníku, a druhou ruku má pozdviženou, jako by se chystal dát nástup některému dosud mlčícímu nástroji na pokraji orchestru. Má na nose poloviční brýle, ve kterých vypadá jako učený soudce.

„Vojín Boris a jeho kamarád říkají, že vyhovuje pondělí poledne," volá Corkoran z jídelny. „Vyhovuje pondělí poledne?"

„Souhlas," řekne Roper, obrátí stránku v katalogu a dívá se přitom na padající sníh. „Jen se na to podívejte. Krátký pohled do nekonečna."

„Kdykoli je takhle, nemůžu se vynadívat," odpoví Jonathan a myslí to vážně.

„Váš přítel Apetites z Miami navrhuje Kronenhalle – líp tam vaří," znova se ozve Corkoran.

„Moc lidí. Obědváme tady nebo ať si přinese sendviče. Sandy, co tak teď stojí slušný Stubbsův kůň?"

Hezká mužská hlava s ohonem nakoukne do dveří. „Jak velký?"

„Třicet na padesát palců."

Hezká tvář se zamračí. „Loni v červnu se dražil jeden slušný v Sotheby's. *Protector v krajině*. Podepsaný a datovaný 1779. Trefa."

„*Quanta costa*?“

„Sedíte?“

„Tak kolik, Sands?“

„Milion dva. Plus komise.“

„Liber, nebo dolarů?“

„Dolarů.“

Z protějších dveří si stěžuje major Corkoran. „Hoši z Bruselu chtějí půlku na ruku, šéfe. Pěkná drzost, podle mě.“

„Řekni jim, že nepodepíšeš,“ odsekne Roper zvlášť nepříjemným tónem, kterým si zřejmě udržuje Corkorana od těla. „Támhleto nahoře je hotel, Pine?“

Roper upírá oči na tmavé okenní tabule, na nichž stále ještě tančí sněhové vločky dětství.

„Ne, maják, pane Ropere. Nějaká navigační pomůcka, pokud vím.“

Zlacené hodiny, pýcha Herr Meistera, odbíjejí celou, ale Jonathan se přes svou obvyklou mrštnost není schopen obrátit k východu. Jeho lakované večerní boty zůstávají ponořené v hlubokém koberci stejně pevně, jako by byly zality do cementu. Mírný pohled, který se tak nehodí k rváčskému obočí, se stále upírá na Roperova záda. Ale Jonathan ho vnímá jen částí své mysli. Ten zbytek vůbec není ve Věžovém apartmá, ale v Sophiině střešním apartmá na vrcholu hotelu Královna Nefertiti v Káhiře.

Sophie k němu také stojí zády, a ta jsou tak krásná, jak vždycky věděl, že jsou, bílá v bílé večerní róbě. Dívá se ven, nikoli na sníh, ale na vlhké hvězdy káhirské noci a na srpek měsíce, který visí špičkami nahoru nad bezhlesým městem. Dveře do střešní zahrady jsou otevřené, pěstuje tu jen bílé květiny – oleandry, bugenvileu a agapanthus. Vůně arabského jasmínu se line dovnitř. Vedle ní stojí na stole láhev vodky a je mnohem spíš zpola prázdná než napůl plná.

„Zvonila jste," připomněl jí Jonathan s úsměvem v hlase – hrál skromného služebníka. *Možná je tohle naše noc*, myslel si.

„Ano, zvonila. A vy jste přišel. Jste laskavý. Jsem si jistá, že jste vždycky laskavý."

Hned věděl, že to není jejich noc.

„Potřebuji se vás na něco zeptat," řekla. „Odpovíte mi po pravdě?"

„Samozřejmě. Pokud budu moci."

„Myslíte to tak, že za jistých okolností byste třeba nemohl?"

„Myslím to tak, že třeba nebudu znát odpověď."

„Ale budete znát odpověď. Kde jsou ty papíry, které jsem vám svěřila do opatrování?"

„V sejfu. Ve své obálce. Je na ní moje jméno."

„Viděl je někdo jiný než já?"

„Ten sejf užívá několik lidí z personálu a hlavně se v něm ukládá hotovost, než jde do banky. Pokud vím, je obálka dosud zalepená." Nechala ramena poklesnout v netrpělivém gestu, ale neotočila hlavu. „Ukázal jste je někomu? Ano nebo ne, prosím? Já vás nesoudím. Přišla jsem k vám z okamžitého popudu. Nebyla by to vaše chyba, jestli jsem se spletla. Měla jsem o vás takovou sentimentální představu, že jste ten dobrý Angličan."

Já jsem ji měl taky, pomyslel si Jonathan. Ale přesto mu nepřipadalo, že by měl na vybranou. Ve světě, jemuž byl zavázán záhadnou věrností, existovala na její otázku jediná odpověď.

„Ne," řekl. A pak znova: „Ne, nikomu."

„Jestli mi říkáte pravdu, budu vám věřit. Moc si přeju věřit, že na světě existuje ještě jeden poslední gentleman."

„Je to pravda. Dávám vám své slovo. Ne."

Zdálo se, že jeho popření stále ještě nevzala v úvahu nebo je považovala za předčasné. „Freddie je přesvědčený, že jsem ho zradila. Svěřil mi ty papíry do opatrování. Nechtěl je nechat v kanceláři nebo doma. Dicky Roper Freddieho podezření proti mně posiluje."

„Proč by to dělal?"

„Roper je druhá strana té korespondence. Až do dneška se měli Roper a Freddie Hamid stát obchodními partnery. Byla jsem u některých jejich debat na Roperově jachtě. Roper nebyl rád, že jsem u toho, ale protože Freddie trval na tom, že mě Roperovi předvede, neměl na vybranou."

Zdálo se, že čeká, že Jonathan promluví, ale ten mlčel.

„Freddie mě dnes večer navštívil. Přišel později než obvykle. Když je ve městě, chodívá za mnou před večeří. Používá výtah z parkoviště z ohledu na svou ženu, zdrží se tu dvě hodiny a pak jede povečeřet v lůně své rodiny. Trochu sentimentálně se pyšním, že jsem pomohla udržet jeho manželství netknuté. Dneska přišel pozdě. S někým telefonoval. Zdá se, že Ropera někdo varoval."

„Kdo ho varoval?"

„Dobří přátelé v Londýně." Znělo to hodně trpce. „Samozřejmě dobří pro Ropera. To je jasné."

„A řekli mu co?"

„Řekli mu, že úřady vědí o jeho obchodních dohodách s Freddiem. Roper byl do telefonu opatrný a řekl jen, že počítal s Freddieho diskrétností. Freddieho bratři nebyli tak jemní. Freddie je o tom obchodu neinformoval. Chtěl jim dokázat, že taky něco dovede. Šel dokonce tak daleko, že si pod nějakou záminkou zajistil celý konvoj hamidovských náklaďáků, které měly přepravovat zboží z Jordánska. To se bratrům taky nelíbilo. A protože se Freddie bojí, řekl jim všechno. Taky zuří, že ztratil vážnost v očích svého drahého pana Ropera. Takže *ne*?" opakovala, stále s pohledem upřeným do noci. „Určitě *ne*. Pan Pine nemá ani ponětí, jak se taková informace mohla dostat do Londýna nebo dolehnout k uším přátel pana Ropera. Sejf, ty papíry – on nemá ani ponětí."

„Ne. Nemá. Je mi líto."

Do té doby se na něj nepodívala. Teď se konečně otočila a on uviděl její obličej. Jedno oko bylo úplně zavřené. Obě tváře měla nateklé tak, že nebyla k poznání.

„Chtěla bych, abyste mě někam svezl, prosím, pane Pine. Freddie se nechová rozumně, když je ohrožena jeho pýcha."

Uplynula jen chvilička. Roper byl pořád ještě zabraný do katalogu Sotheby's. *Jeho* tvář nikdo nikdy nerozmlátil na kaši. Zlacené hodiny stále ještě odbíjejí celou. Jonathan je nesmyslně zkontroluje podle svých vlastních hodinek, jestli jdou přesně, a protože je konečně schopen pohnout nohama, otevře přední sklo hodin a posune velkou ručičku, až se obě sejdou. Utíkej se schovat, říká si. Zmiz. Neviditelné rádio hraje Alfreda Brandela, který hraje Mozarta. Mimo obraz Corkoran už zase mluví, tentokrát v italštině, ve které si je méně jistý než ve francouzštině.

Ale Jonathan se nemůže běžet schovat. Ta rozčilující žena sestupuje z ozdobného schodiště. Nejdřív ji neslyší, protože je bosá a na sobě má měkký hotelový župan, a když si jí konečně všimne, nedokáže skoro snést pohled na ni. Dlouhé nohy má od koupání dětsky růžové, oříškové vlasy má vykartáčované přes ramena jako hodná holčička. Karafiáty z kadetky nahradila teplá vůně *mousse de bain*. Jonathanovi se touhou skoro dělá zle.

„Pokud jde o další občerstvení, dovolil bych si doporučit váš soukromý bar," radí zádům pana Ropera. „Malt whisky, osobně vybraná Herr Meisterem, vodky šesti národů." Co ještě? „A samozřejmě čtyřiadvacetihodinový servis pro vás a celou vaši společnost."

„No, já mám tedy *strašný* hlad," řekne dívka, která se nechce nechat přehlížet.

Jonathan jí věnuje bezvýrazný úsměv hoteliéra. „Samozřejmě, požádejte je o *cokoli*, co si přejete. Menu je jen pro orientaci a oni budou *nadšení*, že vám můžou posloužit." Obrátí se znova k Roperovi a ďábel ho popichuje, aby zašel ještě o krok dál. „A je tu kabelová televize v angličtině, pokud byste se chtěl dívat na válku. Stačí zmáčknout zelené tlačítko na tamté krabičce a pak devítku."

„Byl jsem tam, ten film jsem viděl, díky. Víte něco o sochách?"

„Moc ne."

„Ani já ne. To jsme dva. Ahoj, miláčku. Hezky ses vykoupala?"

„Báječně."

Jed přejde přes pokoj k nízkému křeslu a složí se do něj, vezme do ruky jídelníček pokojové služby a nasadí si úplně kulaté, velmi malé, a jak je Jonathan vztekle přesvědčen, úplně zbytečné brýle na čtení ve zlatých obroučkách. Sophie by je měla ve vlasech. Brendelova dokonalá řeka dospěla k svému moři. Skryté kvadrofonické rádio oznamuje, že Fischer-Dieskau bude zpívat výběr z Schubertových písní. Roperovo rameno se o něj opírá. Na kraji záběru Jed zkříží své dětsky růžové nohy a nepřítomně přes ně přetáhne župan, zatímco dál studuje jídelníček. Děvko! křičí nějaký hlas v Jonathanově mysli. Tulačko! Anděli! Proč mě najednou přepadají takové adolescentní fantazie? Roperův ukazováček spočívá na celostránkové ilustraci.

Položka 236, Venuše a Adonis v mramoru, sedmdesát palců vysoká bez podstavce. Venuše se dotýká Adonisovy tváře v zbožňujícím gestu, dobová kopie Canovy, nesignovaná, originál ve Villa La Grange, Ženeva, odhadovaná cena 60 000 – 100 000 britských liber.

Padesátiletý Apollo si chce koupit Venuši a Adonise.

„Co je to vlastně to *roasty*?" řekne Jed.

„Myslím, že se díváte na *rösti*," odpoví Jonathan hlasem, ve kterém se blýskne nadřazenost znalce. „To je švýcarská bramborová pochoutka. Je to něco jako opékaná bramborová kaše, která se dělá se spoustou másla a smaží se. Když má člověk hlad, je vynikající. A tady ji umějí *báječně*."

„Co jim říkáte?" chce vědět Roper. „Líbí? Nelíbí? Nebuďte tak vlažný. To je k ničemu – takové bramborové koláče, miláčku, měli jsme je v Miami –, co říkáte, pane Pine?"

„Já myslím, že to *dost* záleží na tom, kam je chcete umístit," odpoví Jonathan opatrně.

„Na konec chodníčku mezi záhony. Pergola na začátku, výhled na moře na konci. Směrem k západu, takže vidíte západ slunce."

„Nejkrásnější místo na světě," řekne Jed.

Jonathana to okamžitě rozzuří. Proč sakra nemlčíš? Proč je ten tvůj užvaněný hlas tak blízko, když mluvíš z druhé strany místnosti? Proč sakra musí pořád přerušovat, místo aby si četla to své zatracené menu?

„Sluneční svit zaručen?" zeptá se Jonathan se značně shovívavým úsměvem.

„Tři sta šedesát dní do roka," odpoví Jed pyšně.

„No tak," naléhá Roper. „Nejsem ze skla. Co si myslíte?"

„Bohužel to není vůbec můj styl," odpoví ostře Jonathan dřív, než si to stačí rozmyslet.

Proč to proboha povídá? Možná za to může Jed. Jonathan sám je ten poslední, kdo to ví. Nemá na sochy žádný názor, nikdy si žádnou nekoupil, žádnou neprodal, pořádně se ani na žádnou nepodíval, kromě té hrozné bronzové sochy hraběte Haiga, který se dívá dalekohledem na Boha od přehlídkového nádvoří jedné ze základen jeho armádního dětství. Snažil se tím jen říct Jed, aby se držela dál.

Roperovy jemné rysy se nepohnou, ale Jonathan na chvilku uvažuje, jestli přece jen není ze skla. „Směješ se mi, Jemimo?" zeptá se s dokonale příjemným úsměvem.

Jídelníček klesne a šibalský, naprosto nepohnutý obličej komicky vyhlédne nad ním. „Proč bych se ti *proboha* měla smát?"

„Jestli si dobře vzpomínám, tak tobě se ty sochy taky moc nelíbily, když jsem ti je ukazoval v letadle."

Položí jídelníček do klína a oběma rukama si sundá své zbytečné brýle. Přitom se rozevře jeden krátký rukáv hotelového županu a zuřícímu Jonathanovi se naskytne pohled na jedno dokonale formované ňadro, jeho lehce vztyčená bradavka jako

by při tom pohybu mířila na Jonathana, horní polovinu zlatě osvětluje lampa na čtení.

„Miláčku," řekne sladce. „To je naprostá, dokonalá, nefalšovaná pitomina. Říkala jsem, že má moc velký *zadek*. Jestli máš rád velké zadky, tak si ji kup. Tvoje peníze. Tvůj zadek."

Roper se zašklebí, natáhne se a popadne za hrdlo láhev Dom Pérignonu, s uctivým poručením od Herr Meistera. Zakroutí zátkou.

„Corky!"

„Tady jsem, šéfe!"

Okamžik zaváhání. Pak poopravený tón. „Zavolej Danbymu a MacArthurovi. Šampus."

„Hned, šéfe."

„Sandy! Caroline! Šampus! Kde sakra *jsou*? Už se zas hádají. Otravové. Dostávám z nich pokaždé husí kůži," dodá stranou k Jonathanovi. „Nechoďte pryč, Pine – mejdan se zrovna rozjíždí. Corks, objednej nám pár dalších lahví!"

Ale Jonathan odchází. Dá najevo svou nejhlubší lítost, vyjde do předsíně, a když se ohlédne, Jed mu šaškovsky mává na rozloučenou přes skleničku šampaňského. Odpoví svým nejledovějším úsměvem.

„Dobrou dobrou, stará lásko," zamumlá Corkoran, když se míjejí. „A dík za tu láskyplnou péči."

„Dobrou noc, majore."

Popelavě plavý OBG Frisky se usadil na polstrovaném trůně vedle výtahu a studuje paperbackové vydání viktoriánského erotického románu. „Hraješ golf, co, milánku?" zeptá se, když ho Jonathan míjí.

„Ne."

„Já taky ne."

Toho mizeru zastřelím lehce, zpívá Fischer-Dieskau. *Toho mizeru zastřelím lehce*.

Půl tuctu hostů u večeře se sklánělo nad stoly jako věřící v katedrále. Jonathan seděl mezi nimi a koupal se v odhodlaném nadšení. Pro tohle žiju, říkal si: Tahle půlka lahve Pommardu, tohle *foie de veau glacé* s trojbarevnou zeleninou, tohle hotelové stříbro se známkami času, které na mě moudře mrká z damaškového ubrusu.

Večeřet sám vždycky patřilo k jeho zvláštním potěšením a dnes ho Maître Berri vzhledem k válečnému vyprázdnění hotelu povýšil od jeho obvyklého stolu u dveří do kuchyně k jednomu z vysokých oltářů u okna. Jonathan se díval na řady světel, spojujících zasněžený hotel s městem, a zarputile si gratuloval k tomu, jak je jeho život teď spokojený a úplný, docela nepodobný těm odporným začátkům, které měl dávno za sebou.

Tam nahoře s tím hrozným Roperem jsi to neměl jednoduché, chlapče, řekl šedobradý velitel pochvalně svému nejlepšímu kadetovi. *A ten major Corkoran je taky pěkný oříšek. A podle mě i to děvče. No, to je jedno. Držel ses dobře, vybojoval sis svoje. Dobrá práce.* A Jonathan se skutečně dokázal blahopřejně usmát na svůj odraz v okně, jak si opakoval každou lichotivou frázi a chlípnou myšlenku svého ostudného vystoupení.

Najednou se mu *foie de veau* změnilo v ústech v popel a Pommard chutnal po střelném prachu. Vnitřnosti se mu obrátily, zrak se mu zamlžil. Spěšně se zvedl od stolu, zamumlal k Maître Berrimu něco o zapomenuté povinnosti a jen tak tak to stihl na toaletu.

3.

Jonathan Pine, osiřelý jediný syn německé krásky postižené rakovinou a britského seržanta pěchoty zabitého v jedné z mnoha postkoloniálních válek své země, absolvent deštivého souostroví sirotčinců, pěstounské péče, polovičních matek, kadetních škol a výcvikových táborů, někdejší armádní vlče u zvláštní jednotky v ještě deštivějším Severním Irsku, provianťák, kuchař, potulný hoteliér, soustavný uprchlík z citových zápletek, dobrovolník, sběratel jazyků jiných národů, noční stvoření v dobrovolném exilu a námořník bez cíle, seděl ve své hygienické švýcarské kanceláři a přemítal o moudrých slovech uctívaného zakladatele hotelu, která visela v rámu na zdi vedle jeho impozantní hnědé fotografie.

V posledních měsících se Jonathan několikrát chopil pera ve snaze osvobodit slova velkého muže od té mučivé německé syntaxe, ale jeho pokusy vždycky ztroskotaly na nějaké neodstranitelné vedlejší větě. „Pravá pohostinnost poskytuje životu to, co pravé kuchařské umění poskytuje jídlu," začal a chvíli si myslel, že to má. „Je výrazem naší úcty k podstatné základní hodnotě každého jednotlivého tvora, svěřeného do naší péče na cestě životem, bez ohledu na jeho stav, vzájemné odpovědnosti v duchu lidskosti vložené – " Pak byl v koncích jako vždycky. Některé věci jsou prostě nejlepší v originále.

Očima se vrátil k mizerné televizi Herr Strippliho, která před ním dřepěla jako cestovní taška. Posledních patnáct minut přehrávala pořád stejnou elektronickou hru. Zaměřovače bombardéru se ustálí na šedé skvrně budovy hluboko pod sebou. Raketa se řítí ke svému cíli, vnikne do něj a prolétne několika poschodími.

Základna budovy praskne jako papírový sáček a komentátor se rozplývá nadšením. Přesně do černého. Ještě dvě rány za stejné peníze. Nikdo nemluví o obětech. Z téhle výšky žádné nejsou. Irák není Belfast.

Obraz se změnil. Sophie a Jonathan jedou na výlet.

Jonathan řídí a Sophiinu rozbitou tvář částečně skrývá šátek a tmavé brýle. Káhira se ještě nevzbudila. Červeň svítání zbarvuje prašnou oblohu. Voják zvláštní jednotky se postaral o všechna bezpečnostní opatření, když pašoval Sophii z hotelu a do svého auta. Vyrazil k pyramidám, protože nevěděl, že Sophie má v úmyslu něco jiného. „Ne," řekne. „Jeďte támhletudy." Smrdutá, páchnoucí deka špíny se vznáší nad rozpadajícími se hrobkami káhirského městského hřbitova. V měsíční krajině kouřícího popela, mezi boudami z plastových pytlů a plechovek, se krčí bídní tohoto světa jako barvotiskoví supi prohrabující se v odpadcích. Zaparkuje auto na pískovém okraji. Kolem nich hřmotí náklaďáky cestou ke skládce a zpátky a zanechávají za sebou zápach.

„Sem jsem ho přivedla," řekne. Jednu stranu úst má směšně nateklou. Mluví otvorem na druhé straně.

„Proč?" ptá se Jonathan, a myslí tím – proč sem teď vedeš mě?

„‚Podívej se na ty lidi, Freddie,' řekla jsem mu. ‚Pokaždé, když někdo prodá zbraně nějakému dalšímu neschopnému arabskému tyranovi, jsou tihle lidé o něco hladovější. A víš proč? Poslouchej mě, Freddie. Protože je zábavnější mít pěknou armádu než nakrmit hladové. Ty jsi Arab, Freddie. To je jedno, že my Egypťané říkáme, že nejsme Arabové. Jsme Arabové. Je to správné, že tví arabští bratři mají platit vlastním životem za tvoje sny?'"

„Aha," zamumlal Jonathan s rozpaky Angličana, který se setká s politickými emocemi.

„‚My *nepotřebujeme* vůdce,' řekla jsem. ‚Příští velký Arab bude skromný řemeslník. Postará se o to, aby věci fungovaly, a dá lidem

důstojnost místo války. Bude to správce, ne válečník. Bude jako ty, Freddie, jako můžeš být ty, jestli dospěješ.‘“

„Co na to Freddie odpověděl?“ zeptá se Jonathan. Její rozbitá tvář ho obviňuje, kdykoli se na ni podívá. Modřiny kolem očí jí modrají a žloutnou.

„Ať se prý starám o své věci.“ Zachytí v jejím hlase zalykavý podtón hněvu a srdce se mu sevře ještě víc. „Řekla jsem mu, že to je moje věc! *Život a smrt* jsou moje věc! *Arabové* jsou moje věc! On je moje věc!“

A varovala jsi ho, myslí si zhnuseně. Dala jsi mu najevo, že jsi síla, s kterou se musí počítat, ne slabá žena, kterou může odhodit, kdy se mu zamane. Nechala jsi ho uhodnout, že i ty máš tajnou zbraň, a hrozila jsi mu, že uděláš to, co jsem udělal já, a přitom jsi nevěděla, že už jsem to udělal.

„Egyptské úřady se ho nedotknou,“ řekne. „Podplácí je a oni se od něj drží radši dál.“

„Odjeďte z města,“ řekne jí Jonathan. „Víte, co jsou Hamidové zač. Ztraťte se.“

„Hamidové mě můžou zabít stejně snadno v Paříži jako v Káhiře.“

„Řekněte Freddiemu, že vám musí pomoci. Přinuťte ho, aby vás proti svým bratrům hájil.“

„Freddie má ze mě strach. Když se zrovna netváří statečně, je to zbabělec. Proč se díváte na ta auta?“

Protože to je to jediné, na co se tu dá dívat kromě tebe a bídných tohoto světa.

Ale ona nečeká na odpověď. Tato žena znalá mužských slabostí možná kdesi v hloubi duše chápe jeho stud.

„Ráda bych šálek kávy, prosím. Egyptské.“ A zase ten statečný úsměv, který ho bolí víc než všechna obvinění světa.

Koupí jí kávu v pouličním obchůdku a odveze ji zpátky na hotelové parkoviště. Zavolá do domu Ogilveyových a zvedne to služka.

„On pryč," haleká. A co paní Ogilveyová? „On ne tady." Telefonuje na vyslanectví. On ne ani tam. On pryč v Alexandrii na regatě.

Zavolá do jachtklubu, aby mu tam nechal vzkaz. Opilý mužský hlas mu sdělí, že dnes žádná regata není.

Jonathan telefonuje jednomu americkému příteli jménem Larry Kermody do Luxoru – Larry, je ten tvůj byt pro hosty volný?

Telefonuje Sophii. „Jeden můj přítel archeolog v Luxoru má volný byt," řekne. „Ten dům se jmenuje Chicago House. Můžete ho na týden nebo dva použít." V nastalém tichu se pokusí vykřesat jiskřičku humoru. „Je to taková mnišská cela pro vědce, když tam přijedou na návštěvu, zastrčená až vzadu v domě, má vlastní kousek střechy. Nikdo nemusí ani vědět, že tam jste."

„Pojedete také, pane Pine?"

Jonathan si nedovolí ani okamžik zaváhání. „Můžete se ztratit svému strážci?"

„Ten se už ztratil sám. Freddie zřejmě usoudil, že nestojím za ochranu."

Zavolá majitelce jedné cestovní kanceláře, která má s hotelem obchodní styky, ženě s chraptivým hlasem jménem Stella. „Stello, poslyš. Dva důležití hosté, inkognito, chtějí dnes večer letět do Luxoru, náklady nehrají roli. Já vím, že letiště je uzavřené. Vím, že nejsou letadla. Co v tom můžeš udělat?"

Dlouhé ticho. Stella je jasnovidka. Stella už je v Káhiře příliš dlouho: „No, já vím, že ty jsi ohromně důležitý, miláčku, ale kdo je ta dívka?" A zasměje se nehezkým, dusivým smíchem, který Jonathanovi hvízdá a rachotí v uších ještě dlouho po tom, co položí sluchátko.

Jonathan a Sophie sedí bok po boku na ploché střeše Chicago House, pijí vodku a dívají se na hvězdy. Za letu skoro nepromluvila. Nabídl jí něco k jídlu, ale nic nechtěla. Přehodil jí přes ramena šál.

„Roper je ten nejhorší člověk pod sluncem," prohlásí.

Jonathanovy zkušenosti s ničemy tohoto světa nejsou tak velké. Instinktivně obviňuje nejdřív sebe a pak teprve ostatní.

„Já bych řekl, že každý v té jeho branži je dost děsivý," řekne.

„Jeho neomlouvá nic," odsekne Sophie, neuklidněná jeho chlácholením. „Je zdravý. Je bílý. Je bohatý. Je z dobré rodiny, vzdělaný. Má šarm." Roperova ohavnost narůstá, jak vypočítává jeho přednosti. „Svět je jeho. Je zábavný. Je sám sebou jistý. A přesto ten svět ničí. Co to v něm chybí?" Čeká, že Jonathan něco řekne, ale zbytečně. „Jak je možné, že je takový? Nikdo ho nevytáhl z žádného brlohu. Má všechno. Vy jste muž. Možná to víte."

Ale Jonathan už neví vůbec nic. Dívá se na obrys její rozbité tváře proti nočnímu nebi. *Co uděláš?* ptá se jí v duchu. *Co udělám já?*

Vypnul televizi Herr Strippliho. Válka skončila. Miloval jsem tě. Miloval jsem tě s tou tvou zmlácenou tváří, jak jsme šli jen kousek od sebe mezi chrámy Karnaku. *Pane Pine*, řekla jsi, *je na čase přinutit řeky téct do kopce*.

Byly dvě ráno, a to byla hodina, kdy Herr Meister požadoval, aby Jonathan vykonal svou obchůzku. Začal v hale jako vždycky. Stál ve středu koberce, kde stál Roper, a naslouchal neklidným nočním zvukům hotelu, které se ve dne ztrácely v denním rámusu. Pulzování topeniště, vrčení vysavače, cinkání talířů z kuchyně pokojové služby, kroky číšníka po zadním schodišti. Stál tam, kde stál každou noc, a představoval si ji, jak vystupuje z výtahu, tvář opravenou, tmavé brýle zasunuté do černých vlasů, jak přechází chodbu a zastavuje se před ním, jak na něm nevyzpytatelným pohledem hledá kazy. „Vy jste pan Pine. Květ Anglie. A zradil jste mě." Starý Horwitz, noční vrátný, spal za svým pultem. Nakrátko ostříhanou hlavu si položil na loket. Ty jsi pořád utečenec, Horwitzi. Jít a spát. Jít a spát. Odsunul starcův prázdný hrneček od kávy do bezpečné vzdálenosti.

U recepce vystřídala Fräulein Eberhardtovou Fräulein Vippová, šedivějící, poslušná žena s křehkým úsměvem.

„Můžete mi ukázat dnešní večerní příjezdy, prosím, Fräulein Vippová?“

Podala mu formuláře návštěvníků z Věžového apartmá. Alexander, lord Langbourne, alias nepochybně Sandy. Adresa: Tortola, Britské Panenské ostrovy. Povolání – podle Corkorana – majitel panství. Doprovázen manželkou Caroline. Ani zmínka o těch dlouhých vlasech svázaných do ohonu, nebo o tom, co ten majitel panství dělá kromě toho, že je lord. Onslow Roper, Richard, povolání ředitel společnosti. Jonathan krátce zalistoval ostatními formuláři. Frobisher, Cyril, pilot. MacArthur, Nějak, a Danby, Nějak jinak, výkonní úředníci společnosti. Další asistenti, další piloti, osobní strážci. Inglis, Francis, z Perthu, Austrálie – pravděpodobně Francis neboli Frisky – trenér. Jones, Tobias, z Jižní Afriky – Tobias neboli Tabby – sportovec. Záměrně si ji nechal nakonec, jako jedinou dobrou fotografii v balíčku nepovedených. Marshallová, Jemima W., adresa stejná jako Roperova, jen poštovní box v Nassau. Povolání – vypsané majorem s určitou pompou – jezdkyně.

„Můžete mi z nich udělat kopie, Fräulein Vippová? Vedeme průzkum o hostech Věžového apartmá.“

„Samozřejmě, pane Pine,“ řekla Fräulein Vippová a odnesla formuláře do zadní kanceláře.

„Děkuji, Fräulein Vippová,“ řekl Jonathan.

Ale ve svých představách vidí sebe sama, jak se lopotí s kopírkou v hotelu Královna Nefertiti, zatímco Sophie kouří a dívá se na něj: *Jste schopný*, řekne. Ano, jsem schopný. Špehuji. Zrazuji. Miluji, když už je pozdě.

Frau Merthanová byla telefonní operátorka, další z vojáků noci, jejímž hlídkovým stanovištěm byla dusná komůrka vedle recepce.

„*Guten Abend, Frau Merthan*.“

„Dobré ráno, pane Pine."

Byl to takový jejich žert.

„Válka v Zálivu pokračuje dobře, předpokládám?" Jonathan se podíval na stručné zprávy visící z agenturního dálnopisu. „Bombardování nerušeně pokračuje. Dokončeno prvních tisíc náletů. V množství je síla, říká se."

„Takových peněz vyhodit na jednoho Araba," řekla Frau Merthanová nesouhlasně.

Začal skládat papíry, podvědomý zvyk ještě z dob společných školních ložnic. Přitom mu padl zrak na faxy. Jedna úzká přihrádka pro přijaté, jeho obsah se bude třídit až ráno. Druhá úzká přihrádka pro odeslané, čekající na to, až budou vráceny odesílatelům.

„Hodně se telefonuje, Frau Merthanová? Panika se šíří? Musíte si připadat jako pupek světa."

„Princezna du Fourová musí volat svého bratrance do Vladivostoku. Teď, když je to v Rusku lepší, volá do Vladivostoku každý večer a mluví s ním hodinu. Každou noc ztratí spojení a musím tam volat znova. Nejspíš hledá svého prince."

„A co ti princové z Věže?" zeptal se. „Ti vypadali, jako by žili jen z telefonů od té chvíle, co dorazili."

Frau Merthanová párkrát ťukla do kláves a zamžourala na obrazovku bifokálními brýlemi. „Bělehrad, Panama, Brusel, Nairobi, Nassau, Praha, Londýn, Paříž, Tortola, nějaká Anglie, znova Praha, ještě Nassau. Všechno přímo. Brzo už budou jenom přímé hovory a já přijdu o práci."

„Jednou z nás ze všech budou roboti," ujistil ji Jonathan. Naklonil se přes pult k Frau Merthanové a zahrál laickou zvědavost.

„Ukazuje ta vaše obrazovka přímo ta čísla, která volají?" zeptal se.

„No jistě, jinak by si hosté hned stěžovali. To je normální."

„Ukažte."

Ukázala mu to. Roper zná lumpy po celém světě, říkala Sophie.

V jídelně stál Bobbi, chlapec pro všechno, na hliníkovém žebříku a čistil svícen mopem. Jonathan našlapoval zlehka, aby ho v jeho soustředění nerušil. V baru vílí neteře Herr Kaspara v rozevlátých zástěrách a opraných džínech zalévaly květiny. Ta starší se k němu obrátila a znechuceně mu ukázala plnou hrst zablácených cigaretových nedopalků.

„Dělají tohle muži taky doma?" zeptala se naštvaně a vystrčila na něj ňadra. „Cpou taky retka do květináčů?"

„Řekl bych, že ano, Renate. Muži klidně udělají ty nejnepředstavitelnější věci." Zeptej se na to Ogilveyho, pomyslel si. V jeho roztržitosti ho její prostořekost nevysvětlitelně dráždila. „Být vámi, dával bych pozor na to piáno. Herr Meister vás zabije, jestli ho poškrábete."

V kuchyni noční kuchaři připravovali hostinu do postele pro německé novomanžele na Bel Etage: pro něj tatarský biftek, pro ni uzeného lososa, láhev Meursaltu, aby oživila jejich žár. Jonathan se díval, jak Alfred, rakouský noční číšník, opatrně popotahuje citlivými prsty za růžice z ubrousků a přidává mísu s kaméliemi, aby to bylo romantičtější. Alfred byl neúspěšný tanečník z baletu a do pasu si psal „umělec".

„Tak už bombardují Bagdád," řekl při práci s uspokojením. „Dobře jim tak."

„Jedli večer něco ve Věžovém apartmá?"

Alfred se nadechl a začal odříkávat. Jeho úsměv na něj začínal být trochu příliš mladistvý. „Třikrát uzený losos, jednou ryba s hranolky po anglicku, čtyři bifteky středně propečené a dva kusy mrkvového koláče a *Schlag* – vy říkáte *Rahm*. Jeho výsost zbožňuje mrkvový koláč. Říkal mi to. A od pana majora, na pokyn jeho výsosti, padesát franků spropitného. Vy Angličané vždycky dáváte spropitné, když jste zamilovaní."

„Opravdu?“ řekl Jonathan. „To si musím zapamatovat.“ Stoupal po velkém schodišti. Roper není zamilovaný, ten je tak leda v říji. Nejspíš si ji najal z nějaké kurví agentury, tolik a tolik za noc. Došel k dvojitému schodišti k Velkému apartmá. Povšiml si, že novomanželé mají i nové boty: on černé lakýrky s přezkami, ona zlaté sandály, které netrpělivě odhodila. Jonathan, veden celoživotní poslušností, se sehnul a srovnal je úhledně jeden vedle druhého.

Když došel do nejvyššího poschodí, položil ucho na dveře Frau Loringové a uslyšel vřeštění nějakého britského vojenského odborníka, přenášené kabelovou televizní sítí hotelu. Zaklepal. Měla na sobě noční košili a přes ni župan svého nebožtíka manžela. Káva bublala v konvici. Šedesát let života ve Švýcarsku nepřipravilo její němčinu ani o jedinou výbušnou souhlásku.

„Jsou to děti. Ale bojují, tak jsou to muži,“ prohlásila přesně stejným tónem, jakým by to řekla jeho matka, a podala mu šálek.

Britský televizní vědec posunoval malinké vojáčky po krabici s pískem se zanícením konvertity.

„Tak kdo to večer přijel do Věžového apartmá?“ zeptala se Frau Loringová, která věděla všechno.

„Nějaký anglický magnát a jeho poddaní. Roper. Pan Roper a přátelé. A jedna dáma, která je asi o polovinu mladší než on.“

„Personál tvrdí, že je výjimečně krásná.“

„Nedíval jsem se.“

„A úplně nezkažená. Přirozená.“

„No, oni by to měli vědět.“

Zkoumala ho tak, jak to dělala vždycky, když začal mluvit trochu příliš lhostejně. Občas se zdálo, že ho zná lépe, než se on zná sám.

„Vy dneska úplně zářite. Mohl byste rozsvítit celé město. Co se to ve vás děje?“

„To nejspíš ten sníh.“

„Je to příjemné, že jsou Rusové konečně na naší straně. Ne?“

„Je to velký diplomatický úspěch."

„Je to zázrak," opravila ho Frau Loringová. „A jako ve většinu zázraků v něj nikdo nevěří."

Vtiskla mu do ruky šálek a rázně ho posadila na jeho obvyklou židli. Televizi měla ohromnou, větší než válka. Šťastní vojáci, mávající ze schůdků přepravních letadel. Další rakety, úhledně zasahující cíl. Sykavé posouvání tanků. Pan Bush přijímá další ovace svého obdivného publika.

„Víte, jaký mám pocit, když se dívám na válku?" zeptala se Frau Loringová.

„Ještě ne," řekl láskyplně. Ale zdálo se, že zapomněla, co chtěla říct.

Nebo to Jonathan možná neslyší, protože její rozhodná tvrzení mu neodbytně připomínají Sophii. Radostné naplnění jeho lásky k ní je zapomenuto. Dokonce i Luxor je zapomenut. Je zase v Káhiře a čeká ho strašlivé poslední jednání.

Stojí v Sophiině střešním bytě, oblečen – co na tom sakra záleží, co jsem měl na sobě – oblečen přesně v tomhle stejném smokingu, zatímco uniformovaný inspektor egyptské policie a jeho dva asistenti v civilu ho sledují nehybným pohledem, vypůjčeným od mrtvých. Krev je všude a páchne jako staré železo. Na zdech, na stropě a na pohovce. Rozlévá se jako víno po toaletním stolku. Šaty, hodiny, tapety, knihy ve francouzštině a v arabštině, zlacená zrcadla, voňavky a ženské barvičky – to všechno rozbilo obrovské vzteklé dítě. Sophie sama je ve srovnání s tou spouští celkem nepodstatná. Leží v poloze, které armádní příručka první pomoci říká vyrovnávací, hlavu položenou na natažené ruce, kolem spodní části těla omotanou přikrývku, na horní polovině zbytky halenky nebo noční košile, jejíž původní barvu se už asi nikdy nikdo nedozví. Zdá se, že se pokusila někam doplazit, snad k otevřeným dveřím na svou bílou střešní zahradu. Ostatní policisté

se zabývají jinými věcmi, ale bez zvláštního nadšení. Jeden muž se opírá o parapet do střešní zahrady a zjevně tam hledá viníka. Jiný si hraje s dveřmi Sophiina trezoru ve zdi, hýbe s nimi tam a zpátky v rozbitých veřejích, až skřípou. Proč mají černá pouzdra na pistole? uvažuje Jonathan. Jsou to taky lidé noci?

Z kuchyně se ozývá nějaký hlas, který mluví arabsky do telefonu. Dva další policisté střeží přední dveře vedoucí do haly, kde skupinka pasažérů luxusní plavby v županech a s nakrémovanými obličeji znechuceně zírá na své ochránce. Uniformovaný chlapec s notesem zapisuje svědectví. Nějaký Francouz říká, že zavolá svého právníka.

„Naši hosté o patro níž si stěžují, že je ruší hluk," řekne Jonathan inspektorovi. Uvědomí si, že udělal taktickou chybu. Ve chvíli násilné smrti není přirozené ani zdvořilé vysvětlovat svou přítomnost.

„Vy přítel té ženy?" zeptá se inspektor. Ze rtů mu visí cigareta.

Ví o Luxoru?

A ví to Hamid?

Nejlepší lži se říkají do očí s nádechem arogance: „S oblibou využívala služeb hotelu," odpoví Jonathan a stále ještě bojuje o přirozený tón. „Kdo to udělal? Co se stalo?"

Inspektor pokrčí rameny, pomalu a lhostejně. *Egyptské úřady se Freddieho obvykle nedotknou. Podplácí je a oni se od něj drží radši dál.*

„Vy měl sex s tou ženou?" zeptá se inspektor.

Viděli nás nastupovat do letadla?

Sledovali nás do Chicago House?

Odposlouchávali byt?

Jonathan našel svůj klid. Dokázal to. Čím horší situace, tím víc se na jeho klid dalo spoléhat. Hraje mírné podráždění: „Jestli říkáte občasnému šálku kávy sex. Měla osobního strážce. Zaměstnával ho pan Hamid. Kde je? Zmizel? Třeba to udělal ten strážce."

Zdá se, že to na inspektora neudělalo dojem. „Hamid? Co je Hamid, prosím?“

„Freddie Hamid. Nejmladší z pánů Hamidů.“

Inspektor se zamračí, jako by se mu to jméno nezamlouvalo, nebo jako by mu bylo lhostejné či neznámé. Jeden z jeho asistentů je plešatý a druhý zrzavý. Mají na sobě džíny a kožené bundy. Oba soustředěně poslouchají.

„O čem mluvil s tou ženou? Vy s ní politický?“

„Nezávazné povídání.“

„Nezávazné?“

„Restaurace. Společenské klepy. Móda. Pan Hamid ji občas bral do jachtklubu, tady nebo v Alexandrii. Usmáli jsme se na sebe. Zamávali si na dobré ráno.“

„Vy zabil tu ženu?“

Ano, odpoví v duchu. *Ne takovým způsobem, jako myslíš ty, ale ano, rozhodně jsem ji zabil.*

„Ne,“ řekne.

Inspektor si popotáhne černý pásek oběma palci najednou. Kalhoty má také černé, knoflíky a odznaky zlaté. Svou uniformu miluje. Pomocník mu něco říká, ale inspektor mu nevěnuje pozornost.

„Někdy řekla, že někdo ji chce zabít?“ ptá se inspektor Jonathana.

„Samozřejmě že ne.“

„Proč, prosím?“

„Kdyby mi něco takového řekla, byl bych vám to ohlásil.“

„Dobře. Teď jděte.“

„Už jste se spojili s panem Hamidem? Co budete dělat?“

Inspektor se dotkne špičky své černé čepice, aby dodal své teorii autority. „Byl zloděj. Blázen zloděj, zabil ženu. Možná droga.“

Saniťáci s kalnýma očima, v zelených kombinézách a pantoflích přicházejí s nosítky a velkým pytlem. Jejich šéf má černé brýle.

Inspektor zašlápne oharek cigarety do koberce a zapálí si jinou. Blýská fotoaparát, obsluhovaný mužem v gumových rukavicích. Všichni nejspíš doma prohrabali šatníky, aby se co nejvíc lišili od ostatních. Zvedají ji na nosítka, a když ji obracejí, vyklouzne z roztrhaných šatů jedno bílé ňadro, mnohem menší než dřív. Jonathan si všimne její tváře. Mnoho z ní nezbylo, buď po kopanci, nebo po úderu pažbou pistole.

„Měla psa," řekne. „Pekinéze."

Ale ještě když to říká, zahlédne ho dveřmi otevřenými do kuchyně. Leží na dlaždičkách nataženější než kdy dřív. Řezná rána podobná otevřenému zipu se táhne přes břicho od hrdla až k zadním nohám. Dva muži, zaznamenává Jonathanův otupělý mozek: jeden, který držel, jeden, který řezal; jeden, který držel, jeden, který mlátil.

„Byla britská občanka," podotkne Jonathan a použije přitom minulý čas, aby sám sebe potrestal. „Měli byste radši zavolat vyslanectví."

Ale inspektor ho už neposlouchá. Plešatý asistent vezme Jonathana za paži a začne ho postrkovat ke dveřím. Na okamžik, ale dost dlouhý, aby to stačilo, Jonathan ucítí, jak mu bojový žár přeběhl přes ramena do paží a do pěstí. Asistent ho pocítí také a odstoupí, jako by dostal elektrickou ránu. Pak se usměje nebezpečnou grimasou spřízněnosti. V té chvíli se Jonathana zmocní panika. Její příčinou není strach, ale konečná a nezacelitelná ztráta. Miloval jsem tě. A nikdy jsem to nepřipustil, tobě ani sobě.

Frau Merthanová za svou centrálou klimbala. Občas hodně pozdě zavolala své přítelkyni a šeptala si s ní sprosťačinky, ale dnes ne. Šest faxů, které přišly pro Věžové apartmá, čekalo na ráno spolu s originály těch, které se odtud posílaly včera večer. Jonathan se na ně díval, ale nedotkl se jich. Poslouchal, jak Frau Merthanová dýchá. Opatrně jí zamával rukou před zavřenýma očima.

Zachrochtala jako prasátko. Jako šikovné dítě, které krade v matčině nákupní tašce, jemně vylovil faxy z přihrádek. Bude kopírka ještě horká? Vrátil se výtah z nejvyššího poschodí prázdný? *Vy ji zabil?* Dotkl se klávesy na počítači Frau Merthanové, pak druhé a třetí. *Jste schopný*. Počítač pípnul a jemu se zase před očima objevil znepokojující obraz té Roperovy ženské, jak schází po schodech ve Věžovém apartmá. Kdo byli ti hoši z Bruselu? Kdo byl Apetites z Miami? Kdo byl Vojín Boris? Frau Merthanová obrátila hlavu a zavrčela. Začal opisovat čísla telefonů, zatímco už zase chrápala.

Jonathanu Pineovi, synu seržanta, cvičenému pro boj za každého počasí, křupal sníh pod nohama na cestě kolem horské říčky, která bublala a pospíchala lesem. Přes smoking měl péřovou bundu a přes tmavomodré ponožky lehké horolezecké boty. Lakové večerní střevíce se mu houpaly po boku v igelitové tašce. Na stromech a v zahradách všude kolem něj jiskřil sníh odlesky dokonale modré oblohy. Ale Jonathan byl pro jednou k takové kráse lhostejný. Mířil ke svému služebnímu bytu na Klosbachstrasse a bylo osm dvacet ráno. Dám si pořádnou snídani, rozhodl se: vařená vajíčka, toast, kávu. Občas je to radost prostřít si jen pro sebe. Možná se nejdřív vykoupe, aby se vzpamatoval. A u snídaně, pokud si dokáže srovnat myšlenky, se rozhodne. Vsunul ruku pod bundu. Obálka byla pořád na místě. Kam to jdu? Jen blázen se ze zkušenosti nepoučí. Kde se vzalo to bojové nadšení?

Když se Jonathan blížil k domu, kde bydlel, uvědomil si, že jde pochodovým krokem. Ani nezpomalil a namířil si to k Römerhofu, kde na něj čekala tramvaj s hrozivě otevřenými dveřmi. Vkročil do ní, aniž uvažoval, co to dělá. Neobvyklá hnědá obálka ho bodala do prsou. Když vystoupil u hlavního nádraží, pokračoval stále stejně nezúčastněně až ke strohé budově v Bleicherwegu,

kde měly mnohé země včetně té jeho své konzuláty a obchodní zastupitelství.

„Chtěl bych mluvit s podplukovníkem Quaylem, prosím," řekl Jonathan Angličance s mohutnou čelistí za neprůstřelným okénkem. Vytáhl svou obálku a podsunul ji pod sklem. „Soukromě. Mohla byste mu říct, že jsem přítel Marka Ogilveyho z Káhiry? Chodili jsme spolu plachtit."

Měla na Jonathanovo rozhodnutí nějaký vliv ta záležitost s vinným sklepem Herr Meistera? Krátce před tím, než přijel Roper, v něm byl Jonathan uzavřen šestnáct hodin a vzpomínal si na to jako na přípravný kurz na smrt.

Mezi zvláštní povinnosti, které Herr Meister Jonathanovi svěřil, patřilo také udělat měsíční inventuru v archivním vinném sklepě, ležícím hluboko v modré skále pod nejstarší částí hotelu. Jonathan se obvykle do toho úkolu pouštěl první pondělí v měsíci, na začátku svého šestidenního volna, na které měl podle smlouvy nárok za služby o víkendech. To pondělí, o které šlo, se jeho obvyklá zvyklost nijak nezměnila.

Pojistná hodnota vybraných vín byla nedávno určena na šest a půl milionu švýcarských franků. Sklep měl nesmírně komplikovaná bezpečnostní opatření. Nejdřív se musel otevřít jeden číselníkový a dva setrvačníkové zámky, než povolil čtvrtý, pružinový. Hrozivá videokamera sledovala každého, kdo se přiblížil ke dveřím. Když se Jonathan úspěšně vypořádal se zámky, pustil se do svého rituálního sčítání, přičemž jako obvykle začal Château Pétrus, ročník 1961, nabízeným letos za čtyři tisíce pět set franků za láhev, a postupoval k desetitisícovým dvoulitrovým lahvím Mouton Rothschild, ročník 1945. Byl asi v polovině počítání, když zhaslo světlo.

Jonathan nesnášel tmu. Proč si jinak člověk vybere práci v noci? Jako chlapec četl Edgara Allana Poea a spoluprožil do poslední

kapky všechny hrůzy s obětí v „Sudu amontillada“. Všechna důlní neštěstí, zřícené tunely či příběhy o alpinistech uvězněných v rozsedlině měly v jeho paměti svůj zvláštní náhrobní kámen.

Stál bez pohnutí a nedokázal se orientovat. Je hlavou vzhůru? Měl infarkt? Omráčil ho někdo? Horolezec v něm se připravil na náraz. Oslepený námořník se křečovitě držel vraku. Trénovaný bojovník se pomalu blížil k svému neviditelnému protivníkovi bez útěchy zbraně. Pomalým, šoupavým krokem hloubkového potápěče začal Jonathan tápat po policích s vínem a hledat vypínač. Telefon, myslel si. Je tady ve sklepě telefon? Jeho obvyklý pozorovací smysl mu byl jen na překážku. Vybavovalo se mu příliš mnoho obrazů. Dveře: mají dveře kliku zevnitř? Hrubou mentální silou si dokázal vybavit bzučák. Jenže bzučák potřebuje elektřinu.

Ztratil přehled o tom, kde právě je, a začal kroužit kolem polic jako moucha po tmavém stínítku lampy. Celý jeho výcvik ho nepřipravil na nic tak hrozného. Žádné pochody na výdrž, cvičení boje muže proti muži a kurzy přežití mu ani v nejmenším nepomohly. Potil se, nejspíš i plakal. Několikrát vykřikl: Pomozte mi! To jsem já, Pine! Jméno se rozplynulo v nicotě. Láhve! napadlo ho. Láhve mě zachrání! Uvažoval o tom, že jimi začne házet do tmy, aby přivolal pomoc. Ale i v té pomatenosti zvítězila jeho sebekázeň a nedokázal v sobě najít dost nezodpovědnosti, aby rozbíjel jednu po druhé láhve Château Pétrus, čtyři a půl tisíce za kus.

Kdo si všimne, že zmizel? Personál si myslí, že už nastoupil svých měsíčních šest volných dnů. Inventarizace technicky patřila do jeho volného času, to na něm kdovíjak vyloudil Herr Meister. Jeho domácí si bude myslet, že se rozhodl spát v hotelu, což občas dělal, když byly volné pokoje. Jestli mu náhodou nepřijde na pomoc nějaký milionář, který si objedná láhev archivního vína, bude mrtvý dřív, než si někdo jeho nepřítomnosti všimne. A milionáři se kvůli hrozící válce drželi doma.

Jonathan se násilím uklidnil a posadil se na něco, co po hmatu vypadalo jako lepenková krabice. Vší silou se snažil srovnat si svůj dosavadní život – poslední úklid před smrtí: hezké časy, které zažil, lekce, které dostal, všechno, čím dokázal sám sebe vylepšit, dobré ženy. Žádné nebyly. Časy, ženy, lekce. Žádné. Žádné kromě Sophie, která byla mrtvá. Ať se na sebe díval jak chtěl, neviděl nic než polovičatá rozhodnutí, neúspěchy a nedůstojné ústupy, a Sophie byla pomníkem toho všeho. V dětství se snažil dnem i nocí stát se trochu dospělým. Jako příslušník zvláštních jednotek se zahalil do slepé poslušnosti a s občasnými chybami to vydržel. Jako milenec, manžel a cizoložník měl stejně chudý rejstřík: jeden nebo dva výbuchy opatrné rozkoše, následované roky zneužívání a zbabělých omluv.

A postupně mu svitlo, pokud vůbec může v absolutní tmě svitnout, že jeho život se skládal ze samých zkoušek na hru, ve které nakonec nedostal roli. A že odteď musí, pokud bude nějaké odteď, přestat s tím svým morbidním hledáním řádu a dopřát si trochu chaosu, protože řád zjevně nemůže nahradit potěšení, kdežto chaos k němu může otevřít cestu.

Odejde od Meistera.

Koupí si loď, takovou, kterou zvládne sám.

Najde tu jedinou ženu, na které mu bude záležet, a bude ji milovat v přítomném čase, Sophii bez zrady.

Najde si přátele.

Najde si domov. A protože vždycky toužil po rodičích, stane se rodičem sám.

Udělá cokoli, naprosto cokoli, než se dál krčit v tom přítmí pochybné servility, v němž, jak se mu teď zdálo, promrhal svůj život – a život Sophie.

Zachránila ho Frau Loringová. Ve své obvyklé bdělosti si ho všimla přes své síťové záclony, jak jde do sklepa, a opožděně si uvědomila, že se nevrátil. Když ho přišla pustit ven posila volající

„Pane Pine! Pane Jonathane!“ a vedená osobně Herr Meisterem, který měl na vlasech síťku a byl ozbrojen dvacetiwattovým automobilovým reflektorem, Jonathan nebyl šílený hrůzou, jak by se dalo čekat, ale naprosto klidný.

Když ho vedli zpátky na světlo, ujišťovali jeden druhého, že jedině Angličan je schopen takového sebeovládání.

4.

To, že by měl Leonard Burr, bývalý důstojník zpravodajské služby, naverbovat Jonathana Pinea, bývalého vojáka zvláštní jednotky, vymyslel Burr vzápětí po tom, co se Jonathan ohlásil u podplukovníka Quaylea. Došlo k tomu však až po napjatých týdnech vnitřních bojů ve Whitehallu, a to přesto, že Washington se ozýval čím dál hlasitěji a že Whitehall neustále toužil po tom získat si zásluhy v očích vrtošivých chodeb Capitol Hillu.

Jonathanova část projektu se nejdřív jmenovala Trojan, ale pak ji spěšně přejmenovali na Klíště – to proto, že někteří členové společného týmu sice mnoho nevěděli o Homérově dřevěném koni, ale všichni věděli, že Trojan je značka jednoho z nejpopulárnějších kondomů v Americe. Ale Klíště vyhovovalo. Klíště se zakousne a nepustí.

Jonathana seslalo samo nebe a nikdo to nevěděl líp než Burr, který si od chvíle, kdy se mu na stole začaly scházet první zprávy z Miami, lámal hlavu s vymýšlením nějakého přístupu, *jakéhokoli* přístupu, do Roperova tábora. Ale jak? Dokonce i Burrovo zplnomocnění k operaci viselo na vlásku, jak zjistil, když začal opatrně sondovat proveditelnost svého plánu:

„Můj velitel je trochu *nedůvěřivý*, abych pravdu řekl," svěřil se důležitý byrokrat jménem Goodhew Burrovi šprýmovně do zabezpečeného telefonu. „Včera se staral, co to bude stát, dneska se zas bojí, abychom nezhoršili už tak složitou situaci v bývalé kolonii." V nedělníku jednou Rexe Goodhewa charakterizovali jako whitehallského Talleyranda, jen bez toho kulhání. Ale jako obvykle se netrefili, protože Goodhew nebyl tím, čím se zdál. Byl

sice samotářský, ale to pramenilo z ctnosti, ne z intrikářství. Jeho unavený úsměv, placatá čepice a bicykl neskrývaly nic zlověstnějšího než velkomyslného anglikána se sklonem k reformám. A pokud jste měli takové štěstí, že jste pronikli až k jeho osobnímu životu, našli jste místo tajemství hezkou ženu a chytré děti, které ho zbožňovaly.

„Složitou? Jdi se vycpat, Rexi!" vybuchl Burr. „Bahamy jsou ta nejmíň složitá země na celý polokouli. V Nassau není jediný hlavoun, co by nebyl až po uši v kokainu. Na jednom ostrově je víc křivých politiků a pokoutních obchodníků se zbraněmi než…"

„Uklidni se, Leonarde," varoval ho Rooke od protější strany stolu. Hlavním úkolem Roba Rookea bylo držet Burra na uzdě; byl to padesátiletý bývalý voják s prošedivělými vlasy a rozpůlenou, větrem ošlehanou bradou. Ale Burr nebyl v náladě mu naslouchat.

„Pokud jde o zbytek toho tvého rozkladu, Leonarde," pokračoval neochvějně Goodhew, „který jsi podle mého názoru předložil s ohromným zápalem, i když v něm bylo *malinko* přehnané množství adjektiv, o tom můj velitel prohlásil, že je to ‚věštění z čajových lístků s kapkou zbožných přání navrch'."

Goodhew hovořil o svém šéfovi, prvním tajemníkovi ministerstva, úlisném politikovi, kterému ještě nebylo čtyřicet.

„Věštění z čajových lístků?" opakoval v zuřivém vzteku Burr. „Co to kecá o čajových lístkách? To je pětihvězdičková, doslovná, ověřitelná zpráva od vysoce postaveného informátora americkýho Zvláštního oddělení. Je zázrak, že nám ji Strelski vůbec ukázal! Co na tom má být za *věštění*?"

Goodhew znova čekal, až Burr skončí svou tirádu. „Teď *další* otázka – mého velitele, ne moje, Leonarde, tak prosím tě nestřílej na posla! Kdy navrhuješ to oznámit našim přátelům za řekou?"

To měla být narážka na Burrova bývalého zaměstnavatele a nynějšího konkurenta – Zpravodajskou službu, která se v chmurném věžáku na jižním nábřeží Temže zabývala špionáží ve velkém.

„Nikdy," odsekl Burr bojovně.

„No, já myslím, že bys měl."

„Proč?"

„Můj velitel považuje tvé staré kolegy za realisty. Ono se malé, velmi čerstvé, a jak si dokonce troufal tvrdit, *idealistické* nové agentuře může snadno stát, že neuvidí dál než za plot. Byl by mnohem klidnější, kdyby v tom mládenci z Nábřeží jeli taky."

Poslední zbytky Burrova sebeovládání vzaly za své. „Chceš říct, že by tvůj šéf rád viděl, aby ještě někoho umlátili v nějakým bytě v Káhiře, co?"

Rooke se zvedl a postavil se jako dopravní strážník s pravou rukou zdviženou na znamení „stát". V telefonu Goodhew zaměnil svou štiplavost za tvrdší tón:

„Co tím chceš *naznačit*, Leonarde? Snad mi to radši ani nevysvětluj."

„Nic nenaznačuju. Já ti to říkám. Já jsem s těmi realisty tvého velitele *pracoval*, Rexi. Žil jsem s nimi. Lhal jsem s nimi. Já je *znám*. Já *znám* Geoffreyho Darkera. Já *znám* tu jeho Výzkumnou náborovou skupinu. Já znám ty jejich domy v Marbelle a ta druhá porsche v garáži a znám tu jejich neomezenou oddanost svobodnýmu trhu za předpokladu, že jde o *jejich* svobodu a o trh *někoho jinýho*. Protože já jsem tam byl!"

„Leonarde, já tě nebudu poslouchat a ty to dobře víš."

„A *vím*, že v tom baráku je víc lumpáren, víc mizerných slibů, které se musejí dodržovat, víc obědů s nepřáteli a víc myslivců, ze kterých se stali pytláci, než je pro mou operaci nebo pro mou agenturu zdrávo!"

„Mlč už," doporučil Rooke tiše.

Když Burr praštil sluchátkem, vyklouzlo vysunovací okno ze stařičké západky a sjelo jako gilotina. Rooke trpělivě poskládal starou hnědou obálku, zvedl okno a zajistil ho na místě.

Burr stále ještě seděl s hlavou v dlaních a mluvil přes rozevřené prsty. „Co sakra chce, Robe? Nejdřív mám šlapat na paty Geoffreymu Darkerovi a těm jeho špinavým kšeftům, a teď mám najednou s Darkerem spolupracovat. Co krucisakra *chce*?“

„Chce, abys mu zavolal zpátky,“ odpověděl Rooke trpělivě.

„Darker *je* lump. Ty to víš, já to vím. Rex Goodhew to taky ví, když má jasný den. Tak proč tady musíme jako idioti předstírat, že je Darker realista?“

Burr přece jen zavolal Goodhewa znovu, což bylo jedině správné, protože, jak mu Rooke neustále připomínal, Goodhew byl nejlepší a jediný zastánce, jakého měl.

Vzhledem se mohli Rooke a Burr jen stěží víc lišit: Rooke vypadal ve svých téměř elegantních oblecích jako vyhřebelcovaný kůň na vojenské přehlídce, Burr vypadal stejně nedbale, jak mluvil. V Burrovi se skrýval kus Kelta, kus umělce a kus rebela – Goodhew říkal, že i cikána. Když se k nějaké příležitosti obtěžoval vystrojit, mělo to jen ten účinek, že vypadal ještě ošuntěleji, než když se nesnažil. Burr byl, jak by sám řekl, ten druhý typ Yorkshiřana. Jeho předkové nebyli horníci, ale tkalci, což znamenalo, že byli pány svého života a ne otroci vázaní společným dílem. Začernalá pískovcová vesnice, kde Burr vyrůstal, stála na jižní stráni, každý dům se díval do slunce a každé podkrovní okno se natahovalo, aby ho zachytilo co nejvíc. Burrovi předkové na svých osamělých půdách tkali sami celý den, zatímco ženy dole klábosily a předly. Muži žili monotónní život ve společenství s oblohou. A zatímco jejich ruce den za dnem mechanicky pracovaly, jejich mysl se vydávala nejrůznějšími překvapivými směry. V jediném malém městečku by se dala nasbírat celá kniha příběhů o básnících, šachistech a matematicích, jejichž mozky dozrávaly v tom dlouhém denním světle orlích hnízd. A Burr byl po celou svou cestu do Oxfordu a dál dědicem jejich hospodárnosti, jejich čestnosti a jejich mysticismu.

Od té chvíle, kdy Goodhew vytáhl Burra z Nábřeží a věnoval mu jeho vlastní, málo financovanou a málo vítanou agenturu, bylo tedy psáno ve hvězdách, že si Burr vybere Richarda Onslowa Ropera jako svého osobního Antikrista.

Jistě, před Roperem byli i jiní. V posledních letech studené války, než Goodhewa vůbec napadlo založit novou agenturu, kdy Burr už snil o pothatcherovském Jeruzalémě a kdy dokonce i jeho nejčestnější kolegové ve zpravodajské službě pošilhávali po nepřátelích a místech jiných lidí, existovalo jen málo těch, kteří měli něco společného s Nábřežím a nevzpomínali si přitom na Burrovu krevní mstu vůči známým nezákonným obchodníkům osmdesátých let, jako byl miliardářský „obchodník se šrotem" v šedém obleku Tyler, který létal „na čekačku", nebo úsečný „účetní" Lorimer, který telefonoval výhradně z veřejných telefonních automatů, nebo ten odporný Sir Anthony Joyston Bradshaw, šlechtic a příležitostný náhončí Darkerovy takzvané Výzkumné náborové skupiny, který měl velký statek na předměstí Newbury a jezdil na lov po boku se svým komorníkem, vyzbrojeným karafou vína a sendviči s paštikou z husích jater.

Ale Richard Onslow Roper, jak říkali ti, kdo Burra znali, to byl protivník, o jakém Leonard vždycky snil. Všechno, co Burr potřeboval k uchlácholení svého fabiánského svědomí, měl Dicky Roper v dvojnásobné dávce. V Roperově minulosti nebylo nic, co by ho znevýhodňovalo, nic, oč by musel bojovat. Původ, privilegia, všechno, co Burr nesnášel, to dostal Roper na stříbrném tácu. Burr si pro něj dokonce vyhradil zvláštní tón hlasu: říkal mu „náš Dicky" a vyslovoval to s úmyslným yorkshirským přízvukem; jindy to byl pro změnu „ten Roper".

„Pokouší pánaboha, náš Dicky. Všechno, co má pánbůh, musí mít ten Roper dvakrát, a to mu jednou zlomí vaz."

Taková posedlost člověku na klidu nepřidá. Burr, připravený k boji ve své trpasličí agentuře, měl tendenci vidět ve všem

spiknutí. Stačilo, aby se ztratila složka, aby se opozdilo povolení, a už čichal dlouhé prsty Darkerových lidí.

„Já ti povídám, Robe, že kdyby ten Roper spáchal ozbrojenou loupež v pravý poledne před očima nejvyššího soudce Anglie…"

„Tak mu nejvyšší soudce půjčí vlastní hasák," dokončil Rooke. „A ukáže se, že mu ho koupil Darker. Nech toho a pojď na oběd." Oba muži sedávali ve svých ošumělých kancelářích na Victoria Street dlouho do večera, slídili a přemýšleli. Roperova složka už dosáhla jedenácti svazků a půl tuctu tajných příloh, podtrhaných, pomalovaných a popsaných odkazy. To všechno dohromady ukazovalo, jak Roper sklouzává od šedých nebo napůl tolerovaných obchodů se zbraněmi až do oblastí, kterým Burr říkal tmavočerné.

Ale Roper měl i jiné složky: na ministerstvu obchodu, na ministerstvu zahraničí, na vnitru, v Bank of England, na financích, na zahraničním obchodu, na berní správě. Získat je všechny a nevzbudit přitom pozornost těch kruhů, ve kterých by Darker mohl mít spojence, to vyžadovalo utajení a štěstí a občas i nenápadnou pomoc Rexe Goodhewa. Bylo potřeba vymýšlet záminky, vyžadovat nepotřebné papíry, aby zmátly stopu.

Ovšem postupně byl sestaven celý archiv. Každé ráno tlačila dcera policisty jménem Pearl kovový vozík naloupených záznamů, záplatovaných a ovázaných jako oběti války, a Burrův nevelký tým oddaných asistentů se znova pustil do práce. Pozdě večer pak Pearl tlačila záznamy znova zpátky do jejich cely. Vozíku se viklalo kolečko a bylo slyšet, jak po linoleu vrže. Říkali mu Roperova kára.

Při vší té práci Burr nespouštěl oči z Jonathana. „Nenech ho teď nic riskovat, Reggie," naléhal na Quaylea do zabezpečeného telefonu, zatímco si hryzal ret a čekal na to, čemu Goodhew sarkasticky říkal velitelovo oficiální a konečné možná. „Ať už nekrade žádný faxy a neposlouchá u klíčových dírek, Reggie. Ať šlape vodu a chová se přirozeně. Ještě má na nás vztek kvůli Káhiře? Nebudu

s ním flirtovat, dokud nebudu vědět, že ho můžu dostat. To už jsem párkrát zažil." A Rookeovi oznámil: „Nikomu o něm neřeknu, Robe. Pro ostatní bude prostě pan Brown. Darker a jeho kamarád Ogilvey mi dali lekci, na kterou nezapomenu."

Jako další zoufalé ochranné opatření otevřel Burr pro Jonathana falešnou složku, dal jí fiktivní jméno, na titulní stranu vepsal nacionále neexistujícího agenta a obklopil ji podezřelým tajnůstkářstvím, které, jak doufal, přiláká každého dravce. Paranoia? zeptal se Rooke. Burr se zapřísahal, že to není nic víc než rozumná opatrnost. Věděl velmi dobře, čeho všeho je Darker schopen, jen aby zničil soupeře – i když tak skromného, jako byla Burrova laciná agentura.

Mezitím Burr přidával svým úhledným rukopisem do Jonathanova fasciklu jednu poznámku za druhou. Přes prostředníky si opatřil armádní dokumenty o Jonathanově otci. Synovi nebylo ještě ani šest let, když seržant Peter Pine získal v Adenu svou Válečnou medaili in memoriam za „neobyčejnou odvahu před nepřítelem". Výstřižek z tisku ukazoval pobledlé dítě, jak ji předvádí na hrudi svého modrého nepromokavého pláště před branou paláce. Doprovázela ho plačící teta. Jeho matce nebylo natolik dobře, aby se mohla zúčastnit. Do roka byla mrtvá i ona.

„Takovíhle kluci mají obvykle armádu nejradši," vysvětloval to Rooke svým prostým způsobem. „Neumím si představit, proč toho nechal."

Do svých třiatřiceti let stačil Peter Pine bojovat v Keni, honit po Kypru řecké partyzány a bít se se záškodníky v Malajsii a severním Řecku. Nikdo o něm nemohl říci jediné křivé slovo.

„Seržant a gentleman," řekl Goodhewovi suše antikolonialista Burr.

Pak se Burr vrátil k synovi a zahloubal se do zpráv o jeho cestě armádní pěstounskou péčí, civilními sirotčinci a Vojenskou školou vévody z Yorku v Doveru. Brzo ho rozčílilo, jak jsou nesourodé:

plachý, říkala jedna; *kurážný* druhá; *samotář, hodně společenský*, *uzavřený* chlapec, zcela *otevřený*, *přirozený vůdce*, *nemá charisma*, tam a zpátky jako kyvadlo. A jednou: *velmi se zajímá o cizí jazyky*, jako by to byl morbidní symptom něčeho, do čeho lépe příliš nešťourat. Ale teprve slovo *nesmířený* Burra rozhorlilo:

„Kdo sakra rozhodl," zlobil se znechuceně, „že šestnáctiletý kluk, který nemá žádný domov, který nikdy nepoznal rodičovskou lásku, má být *smířený*?"

Rooke vyndal z úst dýmku a zamračil se, což se v jeho případě rovnalo nejdelšímu příspěvku do abstraktní debaty, jakého byl schopen.

Burr došel až k Jonathanovu záznamu z Irska, kde po sledu zvláštních výcvikových kurzů, do kterých se přihlásil dobrovolně, byl přidělen k hlídkové službě v jižním Armaghu, oblíbeném rejdišti teroristů.

„Co je to operace Sýček?"

„Nemám nejmenší ponětí."

„Ale jdi, Robe. Ty jsi tady voják."

Rooke zavolal na ministerstvo obrany, kde mu řekli, že dokumenty operace Sýček jsou příliš tajné na to, aby byly zpřístupněny neautorizované agentuře.

„*Neautorizované*?" vybuchl Rooke a zrudl tak, že byl tmavší než jeho knírek. „Kdo si sakra myslí, že jsme? Nějaké whitehallské vetešnictví? Pane bože!"

Ale Burr byl příliš zamyšlen, než aby si vychutnal Rookův neobvyklý výbuch. Díval se na obrázek bledého chlapce, který pro fotografy předvádí medaili svého otce, a formoval si ho v mysli. Jonathan byl jejich člověk, tím si byl jistý. Žádná Rookeova opatrná slova nemohla jeho přesvědčení zviklat.

„Když pánbůh dodělal Dickyho Ropera," řekl Burr Rookeovi v pátek večer vážně nad indickým karí, „tak se zhluboka nadechl, trochu se otřásl a pak udělal našeho Jonathana, aby obnovil ekologickou rovnováhu."

Zpráva, o kterou se Burr modlil, přišla přesně o týden později. Zůstali v kanceláři a čekali na ni. Goodhew jim to doporučil.

„Leonarde?“

„Ano, Rexi.“

„Nejdřív se dohodneme, že tenhle rozhovor se vůbec nekoná, ano? Nebo aspoň ne do pondělka do rána, kdy se sejde Společná řídící komise?“

„Jak chceš.“

„Řeknu ti to hlavní. Museli jsme jim předhodit pár bonbonků, jinak by byli vzteklí. *Ty* přece víš, co jsou na financích zač.“ Burr to nevěděl. „Zaprvé. Je to pouze a jedině záležitost Zvláštního oddělení, na sto procent. Plánování a provedení jsou výhradně na tobě, hoši z Nábřeží ti poskytnou podporu a není jejich věc přemýšlet o důvodech. Slyším volat hurá? Nemám ten pocit.“

„Jak výhradní je to výhradně?“ zeptal se opatrný Yorkshiřan Burr.

„Když budeš muset použít vnější zdroje, je to na vlastní nebezpečí. Člověk například může těžko čekat od Nábřeží, že ti zaplatí účet za telefon a nekouknou se dovnitř, než olíznou obálku. Ne?“

„To bych řekl, že ne. Co naši američtí bratránkové?“

„Langley, stejně jako jejich protějšky na druhé straně Temže, se bude držet mimo kouzelný kruh. Hrajeme rovný s rovným. *Lex Goodhew*. Když musíme držet na uzdě zpravodajskou službu v Londýně, tak dá rozum, že jejich protějšky v Langley musíme držet na uzdě taky. Tak jsem svědčil a tak mě můj pán vyslyšel. Leonarde…? Leonarde, ty tam spíš?“

„Goodhewe, ty jsi sakra úplný génius.“

„Za třetí – nebo za D? – můj velitel ve své funkci zodpovědného tajemníka tě bude formálně držet za ručičku, ale jen těmi nejtlustšími možnými rukavicemi, protože jeho poslední fobie je skandál.“

Z Goodhewova hlasu se vytratil rozmarný tón a nastoupil prokonzul. „Takže od tebe ani slovo přímo jemu, buď tak laskav,

Leonarde. K mýmu veliteli vede jediná cesta, a to jsem já. Riskuju svou pověst a nechci, abys to zmotal. Souhlas?“

„Co moje finanční odhady?“

„Co s nimi má být?“

„Odsouhlasili je?“

Ten zatracený anglický blázen odpověděl: „Ale božínku, ne, ty hlupáčku! *Neodsouhlasili je*. Snesli je se zaťatými zuby. Musel jsem je rozkrájet na tři ministerstva a ještě si navrch půjčit něco od tety. A protože já osobně budu péct účetní knihy, tak buď tak laskav a svoje peníze i svoje hříchy vyúčtuj *mně*, ano?“

Burr byl příliš vzrušený, aby se dál zabýval podrobnostmi. „Takže zelená,“ řekl pro Rooka i sám pro sebe.

„S pořádnou dávkou oranžový,“ odsekl Goodhew. „Žádný další jedovatosti na adresu Darkerovy Náborový chobotnice, nebo hloupý řeči o tajných agentech, co si vystýlají vlastní hnízdo. A k našim americkým kamarádíčkům budeš samý med, ale to ty budeš tak jako tak, a nepřipravíš mýho velitele o jeho bezpečný křeslo nebo o nablýskaný autíčko. Jak budeš chtít podávat hlášení? Každou hodinu? Třikrát denně před jídlem? Jenom nezapomeň, že tenhle rozhovor spolu povedeme až po pondělním *mučivým* rozhodování, což je v tomhle případě formalita.“

Přesto si však Burr dovolil uvěřit svému vítězství až ve chvíli, kdy tým amerického Zvláštního oddělení vstoupil na londýnskou půdu. Američtí policisté s sebou přinesli závan činorodosti, který spláchl pachuť handrkování mezi odděleními. Burrovi se líbili na první pohled a on se líbil jim, víc než méně přístupný Rooke, jehož armádní páteř ztuhla, jen se s nimi posadil. Zamlouval se jim Burrův nevybíravý slovník a jeho nechuť k byrokracii. A ještě radši ho měli, když vyšlo najevo, že opustil nechutné akvárium Zpravodajské služby, aby se mohl pustit tvrdou cestou směřující k porážce nepřítele. Zpravodajská služba pro ně znamenala to

nejhorší, ať sídlila v Langley nebo u Temže. Znamenala zavírání očí před některými z největších darebáků polokoule pro mlhavé výhody na jiném poli. Znamenala operace nevysvětlitelně přerušené v půli a příkazy zrušené z vyšších míst. Znamenala neopeřené fantasty z Yale v košilích upnutých ke krku, kteří byli přesvědčeni, že dokážou přechytračit ty největší hrdlořezy v Latinské Americe, a kteří vždycky měli šest neprůstřelných argumentů, proč se musí udělat nesprávná věc.

První, kdo ze Zvláštního dorazil, byl opěvovaný Joseph Strelski z Miami, v Americe rozený Slovan s přísnou bradou, ve sportovních botách a v kožené bundě. Když Burr před pěti lety poprvé slyšel jeho jméno, vedl Strelski nejistou kampaň Washingtonu proti obchodníkům s drogami, kteří byli i Burrovými vyhlášenými nepřáteli. V boji proti nim tvrdě narazil právě na ty lidi, kteří by měli být jeho spojenci. Byl pak spěšně převeden na jiné povinnosti a zapojil se do války proti jihoamerickým kokainovým kartelům a jejich přívěskům ve Státech – nepoctivým právníkům pracujícím na procenta, velkoobchodníkům v hedvábných košilích, pašeráckým syndikátům, lidem peroucím špinavé peníze – a proti politikům, kterým říkal „nevidím-neslyším" a kteří čistili cestičky a pobírali svůj díl.

Drogové kartely byly teď Strelského posedlost. Amerika vydá víc peněz na drogy než na jídlo, Leonarde! rozčiloval se v taxíku, na chodbě, nad sklenicí 7UP. To je tolik peněz, co stála celá vietnamská válka, Robe, každý rok a nezdaněně! – A pak odrecitoval obvyklé ceny drog se stejným nadšením, s jakým jinak posedlí citují Dow Jonesův index, počínaje surovými kokovými listy za dolar kilo v Bolívii přes dva tisíce za kilo suroviny v Kolumbii a dvacet tisíc za kilo pro velkoobchodníka v Miami až po dvě stě tisíc za kilo na ulici. Pak jako by si uvědomil, že už zase unavuje, se trpce usmál a řekl, že kdyby se rozkrájel, neumí si představit nikoho, kdo by si nechal ujít zisk

sto dolarů za dolar. Ale ten úsměv ani v nejmenším neuhasil chladné plameny v jeho očích.

Tento neustálý hněv jako by činil Strelského nesnesitelným i jemu samotnému. Každý den časně ráno a večer bez ohledu na počasí běhal v královských parcích a Burr předstíral zděšení.

„Joe, proboha, dej si pořádný kus pudingu a seď na zadku," naléhal na něj Burr s předstíranou přísností. „Dostáváme infarkt, jen se na tebe koukáme."

Všichni se zasmáli. Mezi Zvláštními panovala uvolněná atmosféra, jaká bývá ve sportovních šatnách. Jen Amato, americko-venezuelský pobočník Strelského, se neusmíval. Při poradách sedával s ústy zkřivenými do tuhé grimasy a trnkovýma očima zíral do dáli. A pak jednou ve čtvrtek zářil jako idiot. Jeho ženě se narodila holčička.

Druhý pobočník Strelského byl mohutný, brunátný Ir od amerických celníků: Burr o něm s chutí vyprávěl Goodhewovi, že je to přesně ten typ policajta, který ťuká na stroji hlášení v klobouku. Flynn byl legendární postava, a nebylo to jen tak pro nic za nic. Říkalo se, že Pat Flynn vymyslel první mikrokameru, známou jako sloupová kamera a maskovanou jako kabelová spojka, která se dala připojit na kteroukoli telegrafní tyč nebo sloup za pár sekund. Pat Flynn byl také průkopníkem v umisťování odposlouchávacích zařízení na malé lodě pod vodou. A měl i jiné schopnosti, jak se Strelski svěřil Burrovi, když se spolu procházeli jednou večer po parku St. James, Strelski v běžeckých teplákách a Burr v pomačkaném obleku.

„Pat je ten známý, co měl známýho, který měl známýho," řekl Strelski. „Bez Pata bychom se nikdy nedostali k Bratru Michaelovi."

Strelski hovořil o svém nejposvátnějším a nejtajnějším zdroji, a to území bylo svaté, Burr se na ně nikdy neodvážil jinak než na Strelského pozvání.

Zatímco Zvláštní se den ode dne víc sbližovali, špiokraté ze zpravodajské služby nepřijímali svou roli outsiderů lehce. První přestřelka se odehrála, když Strelski prozradil úmysl své agentury vsadit Ropera za mříže. Vesele oznámil společnosti, že ví přesně, které vězení pro něj bude nejlepší. „No jistě, pane. Takový malý městečko jménem Marion, v Illinois. Třiadvacet a půl hodiny denně v samotce, žádná společnost, cvičení v poutech, jídlo na tácu, který vám prostrčí dovnitř štěrbinou ve dveřích. Přízemí je nejhorší, není tam výhled. Horní patro je lepší, ale zas je tam větší smrad."

Po tomto odhalení následovalo mrazivé ticho, které přerušil kyselým hlasem až právník z Úřadu vlády.

„Jste si jistý, pane Strelski, že bychom měli probírat takovéhle věci?" zeptal se arogantně, jako by byl v soudní síni. „Jak já jsem to pochopil, je identifikovaný zločinec pro společnost užitečnější, když ho necháte na svobodě. Dokud je venku a víte o něm, můžete si s ním dělat, co chcete: identifikovat jeho spojence, identifikovat *jejich* spojence, poslouchat, pozorovat. Když ho zavřete, musíte stejnou hru začít od začátku s někým novým. Ledaže byste si myslel, že takové věci můžete úplně vykořenit. A to si nemyslí nikdo, že? Nikdo z nás, jak jsme tady."

„Když laskavě dovolíte, pane, jsou možné v podstatě dva přístupy," odpověděl Strelski s uctivým úsměvem pozorného žáka. „Můžete využívat poznatků, nebo můžete prosazovat zákon. Využívání, to je nekonečné: znamená to naverbovat nepřítele, abyste mohl chytit příštího nepřítele. A pak naverbujete toho *příštího* nepřítele, abyste chytil toho dalšího, a tak pořád dál. Prosazovat zákon, to právě hodláme udělat v případě pana Ropera. V takovém případě ho berete jako uprchlíka před spravedlností, obviníte ho podle nařízení o mezinárodním obchodu se zbraněmi a zavřete ho. Když jen využíváte, tak se nakonec musíte sám sebe ptát, kdo je tady vlastně využívaný: uprchlík, veřejnost, nebo spravedlnost?"

„Strelski je samorost," svěřil se Goodhew Burrovi s nepokrytým potěšením, když stáli na chodníku pod deštníky. „Vy jste dva takoví. Není divu, že právníci mají o vás pochyby."

„Já zas mám pochyby o právnících."

Goodhew se rozhlédl po deštivé ulici. Měl vynikající náladu. Den předtím získala jeho dcera stipendium do South Hampsteadu a jeho syn Julian byl přijat na Clare College do Cambridge. „Můj velitel má zas těžké křeče, Leonarde. Zas už mu někdo něco říkal. Víc než skandálu se teď bojí toho, že bude vypadat jako násilník. Je uražen náznaky, že podněcuje dalekosáhlé spiknutí za účasti dvou mocných vlád proti osamělému britskému obchodníkovi, který bojuje s recesí. Jeho smysl pro fair play mu říká, že to přeháníš."

„Násilník," opakoval tiše Burr, který si vzpomněl na jedenáct svazků Roperových spisů a tuny složitých zbraní vyplýtvaných na jednoduché lidi. „Kdo je tady násilník? Ježíši Kriste."

„Ježíše z toho vynech, buď tak laskav. Potřebuju protiúder. Na pondělí hned ráno. Dost krátký, aby se vešel na pohlednici, žádná adjektiva. A řekni tomu svému milému Strelskému, že se mi ta jeho árie *ohromně* líbila. Hurá. Jsme zachráněni. Autobus."

Whitehall je džungle, a stejně jako ostatní džungle má pár napajedel, kde se tvorové, kteří by se jindy roztrhali na kusy, mohou při západu slunce sejít a vypít si svou dávku v obezřetném společenství. Takovým napajedlem byl Šumařův klub, umístěný v prvním patře starého domu na nábřeží Temže a nazvaný podle hospody jménem Šumařův loket, která kdysi stávala vedle.

„*Já* si myslím, že Rexe platí cizí mocnost, ne, Geoffreyi?" řekl ten právník z Úřadu vlády Darkerovi, když si spolu v rohu natočili ze soudku pivo a podepsali účtenku. „Ty ne? *Já* si myslím, že bere prachy od Žabožroutů, aby podkopal výkonnost britský vlády. Na zdraví."

Darker byl malý, jak už mocní muži často bývají, s vpadlými tvářemi a zapadlýma, pronikavýma očima. Oblékal se do ostře modrých obleků a košil s vysokými manžetami – dnes měl na sobě i hnědé semišové boty, což jeho šibeničnímu úsměvu dodávalo nádech Ascotu.

„Páni, Rogere, jak jsi to uhodl?" odpověděl Goodhew s nucenou veselostí, rozhodnut obrátit celou věc v žert. „Mě mají na výplatní listině už léta, viď, Harry?" – obrátil se k Harrymu Palfreymu. „Jak bych si jinak mohl dovolit to svoje nový nablýskaný kolo?"

Darker se pořád usmíval, a protože neměl vůbec smysl pro humor, byl jeho úsměv poněkud zlověstný nebo dokonce šílený. U dlouhého stolu sedělo kromě Goodhewa osm mužů: Povýšený byrokrat z ministerstva zahraničí, jistý baron z financí, ten právník z Úřadu vlády, dva nijak významní konzervativní poslanci a tři špiokraté, z nichž Darker byl nejvelkolepější a chudák Harry Palfrey nejzanedbanější. Místnost byla dusná a zakouřená. Nebylo na ní přitažlivého nic než to, že byla pěkně při ruce z Whitehallu, z Dolní sněmovny i z Darkerova betonového království na Nábřeží.

„Rex rozděluje a panuje, dej na mě, Rogere," řekl konzervativní poslanec, který trávil tolik času zasedáním v tajných komisích, že si ho pletli se státním úředníkem. „Touha po moci maskovaná ústavodárnou hantýrkou. Úmyslně rozleptává pevnost zevnitř, co, Rexi? Přiznejte to."

„Čirý nesmysl, když dovolíte," odpověděl Goodhew zlehka. „Můj velitel chce jen dostat zpravodajské služby do nový éry a pomoci jim zbavit se starých břemen. Měli byste mu být vděčni."

„Já myslím, že Rex žádnýho velitele *nemá*," namítl úředník z ministerstva zahraničí a všichni se zasmáli. „Viděl toho zatraceného chlapa vůbec někdo? Já myslím, že si ho Rex vymýšlí."

„Proč vlastně tolik naděláme s drogami?" stěžoval si ten člověk z financí, tenké prsty stisknuté k sobě jako bambusový most.

„Jsou to služby. Ochotný zákazník, ochotný prodejce. Obrovský zisky pro třetí svět, z nichž *část* jde na správný místa, určitě. Bereme tabák, chlast, smog, syfla. Tak proč jsme takový netykavky na drogy? *Mně* by vůbec nevadilo, kdybych dostal objednávku na zbraně za pár miliard, i kdyby na těch bankovkách *bylo* trochu kokainu, to vám tedy povím!"

Jejich veselí přeťal opilý hlas. Patřil Harrymu Palfreymu, právníkovi z Nábřeží, který byl teď nastálo přidělen k Darkerově Výzkumné náborové skupině. „Burr to myslí vážně," varoval chraplavě, aniž ho někdo zvlášť povzbuzoval. Pil velkou skotskou a nebyla to první. „Burr udělá, co řekne."

„*Panebože*," vykřiklo v hrůze ministerstvo zahraničí. „Tak to se *všichni* máme na co těšit! Je to tak, Geoffrey? Co?"

Ale Geoffrey Darker jen poslouchal a usmíval se svým úsměvem bez humoru.

Z těch, kdo byli ten večer v Šumařově klubu, měl však jedině přebytečný právník Harry Palfrey aspoň trochu ponětí o rozsahu tažení Rexe Goodhewa. Palfrey byl degenerovaný. V každé britské organizaci se vždycky najde člověk, který se věnuje umění poslat sám sebe k čertu, a v tomhle ohledu byl Harry Palfrey výstavní kousek. Všechno, co se mu v první polovině života povedlo, v druhé systematicky ničil – svou právnickou praxi, své manželství i zbytky své hrdosti, jejíž poslední stopy se chvěly v jeho omluvném úsměvu. Proč si ho Darker držel, proč si ho vůbec někdo držel, nebylo vůbec žádné tajemství: Palfrey byl ukázkový nezdar, takže všichni ostatní ve srovnání s ním vypadali úspěšní. Nic pro něj nebylo příliš skromné, nic příliš ponižující. Když se objevil skandál, Palfrey byl vždycky ochoten nechat se rozcupovat na kusy. Když bylo potřeba vraždit, byl vždycky po ruce Palfrey s kbelíkem a hadrem, aby vytřel krev a našel vám tři svědky, kteří doložili, že jste tam nikdy nebyli. A Palfrey s moudrostí zkažených

znal záměr Rexe Goodhewa, jako by byl jeho vlastní, což v jistém smyslu byl, protože už dávno došel ke stejnému poznání jako Goodhew, i když neměl nikdy dost odvahy vyvodit z toho stejné důsledky.

Stalo se, že po pětadvaceti letech pod plachtami Whitehallu se v Goodhewovi něco nenápadně zlomilo. Možná to zavinil konec studené války. Goodhew měl tolik slušnosti, že to nevěděl.

Stalo se, že se Goodhew jednou v pondělí ráno probudil jako obvykle a bez jakéhokoli předběžného uvažování usoudil, že ve zneužívaném jménu svobody už příliš dlouho obětoval zábrany a zásady velkému bohu prospěšnosti a že omluva pro takové počínání je už mrtvá.

A že on trpí všemi zlozvyky studené války bez jejich ospravedlnění. Musí změnit své chování nebo obětovat svou duši. Protože hrozba za branami odešla. Odtáhla. Zmizela.

Ale kde začít? Nebezpečná jízda na kole mu poskytla odpověď. Ještě téhož deštivého únorového rána – osmnáctého, Rex Goodhew to datum nikdy nezapomněl – šlapal jako obvykle na kole ze svého domu v Kentish Town do kanceláře ve Whitehallu, proplétal se zaseknutými kolonami aut směřujících k městu a náhle zakusil tiché prozření. Oseká tu tajnou chobotnici. Rozdělí její moc mezi menší, oddělené agentury a každá z nich bude odpovědná zvlášť. Bude rozebírat, decentralizovat, polidšťovat. A začne s tou nejhorší sférou vlivu vůbec: s tím bezbožným svazkem mezi zpravodajskou službou, Westminsterem a tajným obchodem se zbraněmi, kterému předsedá z Nábřeží Geoffrey Darker.

Jak tohle všechno Harry Palfrey věděl? Goodhew ho z křesťanské slušnosti zval v létě na víkendy do Kentish Town, aby tam pil pivo a hrál pořád dokola kriket s dětmi. Věděl velmi dobře, že Palfrey i se svým ošumělým úsměvem se nebezpečně přiblížil k okraji propasti. A po večeři nechal Goodhew Palfreyho u stolu se svou

ženou, aby si jí mohl vylít srdce, protože zhýralé muže nic tak netěší, jako vyzpovídat se počestným ženám.

A v červáncích jedné takové sladké úlevy se Harry Palfrey s dojemnou horlivostí nabídl, že bude Goodhewa informovat o zákulisních machinacích jistých nevypočitatelných magnátů od řeky.

5.

Curych se krčil u jezera a chvěl se pod mrazivým šedým mrakem.

„Jmenuju se Leonard," prohlásil Burr a zvedl se z křesla v Quayleově kanceláři jako člověk, který se chystá zapojit do rvačky. „Dělám v podvodnících. Kouříte? Tumáte. Otravte se."

Vyslovil tu nabídku tak bodře spikleneckým tónem, že Jonathan okamžitě poslechl a – i když kouřil jen málokdy a vždycky toho potom litoval – vzal si cigaretu. Burr vytáhl z kapsy zapalovač, zvedl ho a škrtl Jonathanovi před obličejem.

„Asi si myslíte, že jsme vás podrazili, co?" pustil se rovnou do bodu největšího odporu. „Pěkně jste si to s Ogilveym vyříkali, než jste odjel z Káhiry, pokud si vzpomínám."

Myslel jsem si, že jste podrazili *ji*, odpověděl málem Jonathan. Ale byl ve střehu, a tak nasadil svůj hoteliérský úsměv a řekl: „Ale to nebylo nic osudného."

Burr si tuhle chvíli předem pečlivě promyslel a rozhodl se, že nejlepší obrana je útok. Je celkem jedno, že pokud jde o Ogilveyho úlohu v celé té záležitosti, měl nejčernější podezření; teď nebyla vhodná chvíle přiznat, že hovoří za nejednotnou organizaci.

„Neplatí nás za to, abychom jenom přihlíželi, Jonathane. Dicky Roper hodlal střelit Zloději z Bagdádu pár pěkně nebezpečných technických hraček, včetně kila uranu ve zbrojní kvalitě, který čirou náhodou upadlo z nějakého ruského transportéru. Freddie Hamid si chystal konvoj náklaďáků, který to měly všechno propašovat přes Jordánsko. Co jsme měli dělat? Zapsat to a zapomenout?" Burr s uspokojením zaznamenal na Jonathanově tváři ten výraz vzdorovité poslušnosti, který mu